

DE ZWARTE

nr.125

Samenvoeging 4 april 89-f 3,00

ALGEMEEN NEDERLAND

o.a.: - SHELL-akties
- hongerstaking Marokko

extra:

- Deining nr.3
- bijlage hongerstaking
- BRD nr.4

BREEK DE STILTE

ONDER SCHRUF DE EISEN
HONGERSTAKING
GEVANGENEN RAFFINERIE VERZET IN DE BRD
STOP SAMEN VOEGING

zat 15 april solidariteitsdemo met hongerstakers, 12.00 Beursplein A'dam

Kolofon

De Zwarte wordt eens in de twee weken gemaakt op dinsdag en woensdag. Kopy kan je sturen naar postbus 10233 in Den Haag. Als je zelf een stuk typt doe dat dan op een kolombreedte van 7,3 cm. Kopy moet uiterlijk binnen zijn op de dinsdagochtend dat de Zwarte gemaakt wordt. De mensen die De Zwarte samenstellen zijn op betreffende dinsdag en woensdag te bereiken via telefoonnummer 070-892098.

ABONNEMENTEN

Een abonnement op De Zwarte (400 pagina's ong. 10 Zwartes) kost Hfl.25,- zowel voor postabo's als voor abo's die we zelf bezorgen. Instellingen betalen dubbel tarief. Politieke gevangenen krijgen De Zwarte gratis. Betalen doe je vooraf, kontant bij je bezorger* of op giro 3442401 t.n.v. De Zwarte in Leiden.

WANBETALER* S WORDEN GEROYEERD.

Inhoud

- pag 3: Ontruiming Van Speyk.
- pag 4: Bezetting ANP.
- pag 6: R'dam; demo Zestienhoven en VAK-mobiël.
- pag 8: Alles over Shell, blokkade, akties etc.
- pag 12: Reactie op Zwarte 123.
- pag 13: Groningen; WNC & BVD + aktie in Haarlem.
- pag 14: Internationale vrouwenweek.
- pag 15: Vrouwen en pottendemo n.a.v. het proces tegen Ingrid in Köln + Oproep om het genenpaspoortkongres te bestormen.
- pag 16: Over het boek "Terreurbestrijding in Nederland".
- pag 19: Vrije mediese verzorging voor gevangenen!
- pag 24: Marokkaanse hongerstakers en klompenlandse bajessen.
- pag 27: Zwijnerij over de ruggen van kinderen.

voor een wisselende prijs (afhankelijk van de dikte) is De Zwarte te koop op de volgende verkooppunten:
Delft: wereldwinkel/kraakkroeg,
R'dam: van genep/krities boekwerk/kraakkroeg, Dordrecht: botte bijl, Nijmegen: de klinker/de oude mol, Den Haag: de rode hond/ruward/brullend breekijzer/koffiehuis blau, Weert: kollektieve boekhandel, Arnhem: infokafee, Eindhoven: vredeswinkel, Venlo: infocentrum/ea, Den Bosch: den duvel/ea, Maastricht: de tribune/ea, Utrecht: de rooie rat/aku/daar/ea, Wageningen: de uitbuyt/ea, Groningen: 689/vredeswinkel/ea, A'dam: fort van sjakoo/slagerzicht/athenaeum/kraakkroegen, Leiden: manifest/wereldwinkel, Alkmaar: portaal, Haarlem: agora/athenaeum/ea.
verder nog op een aantal punten in Duitsland, België en Frankrijk.

ONDERSCHRIJF DE EISEN VAN DE HONGERSTA(A)K(ST)ERS UIT RAF EN VERZET IN DE BRD

BEZET!

Vandaag hebben wij de kantoren bezet van o.a. de persagentschappen DPA, ANP, Reuter.

Uit solidariteit met de gevangenen uit de RAF en het Verzet, die sinds 1-2-'89 in de BRD in hongerstaking zijn. Tevens om de aandacht te vestigen op de situatie van politieke gevangenen in de BRD. Tot nu toe hult de burgerlijke media zich in stilzwijgen, dat slechts doorbroken wordt, wanneer de staatsveiligheidsdienst een bericht vrijgeeft. Informatie verspreid door familie en steungroepen van de gevangenen, wordt systematisch onder tafel geveegd. Er wordt zelfs geen melding gemaakt van demonstraties en manifestaties waar 10.000 mensen zich solidair verklaren met de hongerstakers en hun eisen.

Pas op de 56-ste dag van de hongerstaking een eerste item op de Duitse TV.

Door deze eenzijdige berichtgeving kiest de burgerlijke media de kant van de BRD staat, die duidelijke belangen heeft bij het stilzwijgen rond de hongerstaking. Op deze manier werkt de pers mee aan de kriminalisering van de hongerstakers en hun eisen, de politieke gevangenen en hun sympathisanten, en geeft hij de staat vrij spel in het opvoeren van de repressie tegen iedereen die zich tegen de staat verzet. (De BRD maakt hierbij grif gebruik van Paragraaf 129a, lidmaatschap van en ondersteuning van een terroristische vereniging).

De verwachting is dat de burgerlijke media pas dan met berichtgeving zal beginnen wanneer de eerste hongerstaker gedood is.

Met deze aktie willen we de zogenaamde onafhankelijke pers dan ook wijzen op zijn taak het publiek te voorzien van een onafhankelijke informatieve informatiestroom. Iedere zichzelf respektierende journalist zegt in principe "horen en wederhoren" toe te passen. Blijkbaar gaat dit niet op voor groeperingen in de BRD, die op grond van Paragraaf 129a vervolgd en berecht worden.

Wij klagen de burgerlijke media dan ook aan: selektieve berichtgeving is een niet te tolereren censuur!

Dit persbericht dient dan ook integraal te worden opgenomen op de telex/fax.

DE HONGERSTAKING

De hechtenisomstandigheden voor politieke gevangenen in de BRD worden internationaal als isolatiefolter beschouwd. Vanaf het moment van arrestatie worden de politieke gevangenen met speciale maatregelen gekonfronteerd, die hen moeten isoleren van alle andere gevangenen binnen de basus, hen moet isoleren van elkaar en alle communicatie met buiten moet verhinderen. De gevangenen strijden al 18 jaar voor de opheffing van de speciale hechtenisomstandigheden.

Sinds 1 februari zijn in de BRD 50 gevangenen uit de RAF

en het Verzet in een onbeperkte hongerstaking gegaan. Dit is de tiende keer dat er naar zo'n zwaar middel gegrepen wordt. Een hongerstaking is het enige middel dat de gevangenen overblijft om zich te verzetten en op te komen voor hun rechten. De eerste veertien dagen is de hongerstaking door allen gevoerd. Daarna is er overgestapt op een "ketting". Twee gevangenen zijn doorgaan (Christa Eckes en Karl Heinz Dellwo), na twee weken hebben zich weer twee aangesloten (Gabriëlle Rollnik en Rolf Heissler), etc, etc... Tot nu toe hebben zich verder aangesloten, Adelheid Schulz, Brigitte Mohnhaupt, Irmgard Möller, Ingrid Barabass en Hanna Krabbe.

De BRD staat reageerde op de hongerstaking met urenlange celdoorzoekingen, bezoeksverbod, een verscherpte isolatie en met direkt geweld. Ondanks deze maatregelen hebben verschillende sociale gevangenen zich, uit solidariteit, bij de hongerstaking aangesloten. De hongerstaking gaat door tot dat de volgende eisen zijn ingewilligd:

- Samenvoeging van alle politieke gevangenen uit guerilla en verzet in één of twee grote groepen, waarin eventuele nieuwe gevangenen geïntegreerd worden met toegang tot de gemeenschappelijke luchtplaatsen.
- Vrijlating van alle gevangenen wier herstel na ziekte, verwonding of folter door isolatie onder gevangenisomstandigheden uitgesloten is. Vrijlating van Angelika Goder, Claudia Wannorsdorfer, Bern

Afgelopen dinsdag heeft de politie met assistentie van de M.E. de bewoners van de Van Speykstraat 50-54 uit hun huizen gezet.

Oorspronkelijk was de ontruiming gepland voor 16 maart. Toen ging de ontruiming niet door omdat een meerderheid van de commissie Volkshuisvesting vond dat de bewoners niet zonder meer op straat konden worden gezet. De verantwoordelijke wethouder Van Otterloo schakelde het hoofd van de afdeling Vraag (Woonruimte-zaken), Van der Schaft, in om met de bewoners te bekijken of andere huisvesting geregeld zou worden. Voor dit overleg werd een uitstel van ontruimen gegeven van twee weken. De ambtenaar Van der Schaft heeft in die tijd 3 huizen aangeboden aan de stichting Van Speyk en één huis aan een individueel iemand. De stichting Van Speyk had gevraagd om een groot pand 9 mensen inclusief de nodige werkruimtes. De huizen die aangeboden werden zijn geschikt voor slechts 5 mensen. Meer kon de gemeente op dit moment niet aanbieden volgens Van der Schaft. Huizen die door de stichting zelf werden voorgesteld, waren volgens de gemeente niet zo snel te regelen. Eén huis daarvan werd daarop vanuit de bewoners gekraakt om dan maar zelf voor voldoende woonruimte te zorgen. Deze kraak mislukte, het pand werd dankzij de kraakwachten ernaast voor bewoning behoed. Van der Schaft rapporteerde de dag vóór de ontruiming aan Otterloo dat hij de

aangeboden huizen voldoende vond omdat het om een tijdelijke oplossing zou gaan. Dit terwijl de gemeente het afgelopen jaar geen enkele woongroep aan een huis heeft geholpen. Dus dat tijdelijke zou in de praktijk gaan om vele jaren. Een nieuw uitstel was urgent voor de bewoners omdat de huisvestings-situatie steeds beroerder werd: te weinig tijd om te verhuizen, gebrek aan nieuwe woonruimtes en al helemaal geen tijd meer om nog bruikbare materialen uit het huis te halen. Een nieuw uitstel zou niet worden gegeven, dat werd wel duidelijk door de gesprekken met Van

der Schaft, en het plotseling verschijnen van stillen en ander politiemateriaal rondom de Van Speykstraat. Tot aan het moment van ontruimen zijn bewoners en sympathisanten doorgedaan met het in veiligheid brengen van spullen. Na half twee werd het verhuizen onmogelijk gemaakt door de politie. Binnen een mum van tijd belandde de rest van de huisraad achter de deur waar de politie door naar binnen wilde. Daarop probeerde de politie via een raam binnen te komen, maar tot hun verrassing bleek zich daat een beddespiraal te bevinden. Dat en de enkele verfbommetjes bleek voor de politie reden te zijn een blik M.E.-ers open te trekken. De weg werd schoonge-

veegd en spoedig daarop werd een gaatje in de barricades gevonden om het pand binnen te gaan: de deur van nummer 50 werd aan stukken gezaagd, het huisraad da- daarachter verwijderd en na het inbeuken van de haldeur was het wel duidelijk dat Van Speykstraat 50-54 niet meer was. Vervolgens werd er gewerkt aan het barrikaderen van Van Speykstraat 56 om dit huis tegen ongewenste indringers te behoeden.

Na een enkele illegale poging om ook dit huis binnen te treden, gaven ze het op en aksepteerde de M.E. het feit dat voor nummer 56 nog geen ontruimingsvonnis ligt. Wel werd, zoals verwacht kon worden, nummer 56 afgesloten van elektriciteit. Wilma, de aannemer die de huizen gaat verbouwen tot peperdure konijnenhokken, ging gelijk daarop aan de slag om de doorgang naar 56 vanuit 54 definitief onmogelijk te maken.

De situatie nu is dat er nog steeds te weinig woonruimte is voor de mensen die uit hun huis zijn gezet. Dat betekent dat Van Otterloo daar nog voor moet zorgen, en als het niet gegeven wordt, dan zal het worden genomen.

Tot slot nog dit: op de spandoeken was te lezen "1,7 miljoen voor yuppiehokken" en "Geen Jat-eenheden". Op de stoep was een leus gekaikt van 1,5 meter bij 15 meter: "Otterloo dood".

En ook nog: op straat werd een bewoner door de politie in elkaar geslagen en geboeid afgevoerd omdat hij een patatje nuttigde voor zijn huis. Hij is enigzins geschonden na een paar uur vrijgelaten.

Rössner en Günter Sonnenberg. Vrije medische verzorging zonder staatscontrole voor gevangenen.

-Vrije politieke informatie en communicatie van de gevangenen met alle maatschappelijke groepen.

De laatste jaren wordt steeds duidelijker dat repressie tactieken uit de BRD, mondiaal, worden overgenomen, met name in die landen waar groeperingen zich tegen economische uitbuiting en onderdrukking verzetten. Het meest vergaand in deze tactieken is het toepassen, in de bajus, van isolatie, folter, dwangvoeding en "Komalösung" (een gevangene kunstmatig op het randje van leven en dood houden). Ook Nederland blijft hierin niet achter. In Leeuwarden is een ultra-moderne bajus gebouwd naar Stammheimer model; het (her)invoeren van Artikel 140; isolatie en uitlevering van politieke gevangenen uit het buitenland.

Het opvoeren van de repressie, door de staat, is er op gericht elk politiek bewustzijn in de kiem te smoren en om zo het verzet te breken. Om een politieke identiteit, zowel binnen als buiten de bajus, te kunnen behouden, is het noodzakelijk dat de eisen van de hongerstakers worden ingewilligd.

**ONZE SOLIDARITEIT LIGT IN
ONS POLITIEK BEWUSTZIJN !!**

HET VERLOOP

Op 31 maart hebben we met een groep mensen het ANP bezet. In dit kan-

toor zit ook een afdeling van de DPA van Reuter en van enkele andere buitenlandse persagentschappen. Het waarom van deze bezetting kun je lezen in het persbericht. Nu over hoe de bezetting verlopen is. We hadden ervoor gekozen het ANP te bezetten op een tijdstip dat er nog nauwelijks geschreven werd over de hongerstaking en de daaraan verbonden eisen. Dat is inmiddels veranderd. Bijna dagelijks verschijnen in de Duitse kranten grote koppen, en op de TV uitgebreide items. Ook de Nederlandse pers heeft een enkel bericht eraan gewijd. Alleen is de berichtgeving nog steeds eenzijdig gericht. Nog steeds amper over de eisen van de hongerstakers. Het verhaal over de hongerstaking is gereduceerd tot een propaganda praatje voor de komende verkiezingen. De angst om het gezicht te verliezen, de angst dat kiezers overlopen naar extreem-rechts.

Gematigd links dat toch aankomt met kompromisvoorstellen, rechts volgt de harde lijn, zij zijn geen "terroristenvriendjes", de staatsveiligheidsdienst spreekt zich uit voor een kompromis, want de staat kan het best aan, de

bajussen zijn immers goed genoeg beveiligd. Bovendien als aan de eisen van de "terroristen" iets toegegeven wordt, wordt ook de voedingsbodem onder de voeten van nieuwe "terroristen" weggehaald, het gepeupel zal tevreden zijn. Maar goed terug naar de bezetting. Een groep mensen ging naar binnen en deelde pamfletten uit aan de aanwezigen. De rest hing buiten een aantal spandoeken op, waar duidelijk opstond waar de actie omging. Al snel waren er enkele ANPers die polshoogte kwamen nemen. Natuurlijk drongen ze er op aan dat wij moesten vertrekken ("ik heb u nu al drie keer gesommeerd"). Hun argument daarbij was dat als we iets te melden hadden, we dan maar contact op moesten nemen en via die weg konden we een gesprek krijgen.

Wij duidelijk makend dat het zo tot nu toe nog nooit gewerkt had, gingen intussen door met het vertellen van ons verhaal, waarom we juist bij het ANP stonden. Na veel over en weer argumenteren, kwamen zij tenslotte met het aanbod dat ze wel met enkelen van ons wilden praten en uitleggen hoe het ANP werkt. De rest moest dan weg. Daar werd niet op ingegaan. Ten eerste waren wij de bezetters en gingen dus niet zomaar weg, ten tweede, kwamen we toch vooral niet om te horen hoe het ANP werkt. Inmiddels was de kit gearriveerd. Toen voor hem duidelijk was geworden dat er werd "onderhandeld" had hij verder weinig te melden. Natuurlijk moest en zou hij (+ een stille) naar binnen, wat dus niet doorging.

Buiten hadden zich, je zou bijna zeggen hele hordes, BVD-ers verzameld. Opnieuw kwamen de ANP-ers met een voorstel. Supervriendelijk (wij waren dus toch niet zomaar een drammerig zootje wat iets door wil drukken, of juist wel?), of er dan drie mensen wilden praten en de rest kon blijven, als ze maar niemand de toegang beletten, want het werk moest doorgaan. Terwijl wij binnen zaten had er buiten iemand de verschillende Nederlandse dagbladen gebeld. Er verschenen dus fotografen en journalisten.

De Waarheid belde even op om er toch zeker van te zijn of zij nu ook onder de burgerlijke media gerekend werden. Zij hadden immers al drie keer over de hongerstaking geschreven. Zij verklaarden zich solidair met de actie.

Omdat we de bezetting hiielden om meer bekend te maken over de situatie in de BRD besloten we om met 3 mensen te gaan praten.

Met iemand van de redactie binnenland en iemand van de redactie buitenland.

Het gesprek zou dan wel gaan over de hongerstaking, de eisen en de situatie in de BRD. Hoe het ANP werkt weten we wel.

Op zich was het een duidelijk gesprek. Wij konden veel informatie kwijt over de achtergronden van de hongerstaking en de situatie van

de politieke gevangenen.

We moesten wel even duidelijk uitleggen wat nu precies dat VerZet was (jullie zijn sympatisanten van de RAF?), ze begrepen er niet veel van.

Ook hadden we dus mooi weer even de gelegenheid wat verbanden te leggen over de BRD en hier in Nederland. (Paragraaf 129a- artikel 140, model bajus daar, model bajus hier etc).

Voor ons was duidelijk dat wij de informatie aan hen kwijt wilden. Of ze er wat mee gingen doen? Zij probeerden toch nog enkele keren ons ervan te overtuigen dat zo'n actie bij het ANP geen zin heeft. Ze laten zich door niemand onder druk zetten. Niet door ons, niet door drammerige ministers. Ons was natuurlijk allang duidelijk dat zij nooit zo'n persbericht als het onze op de telex zouden zetten. En ergens weet je ook dat alle info die je hen geeft, toch niet zo gepubliceerd zal worden. Onafhankelijke media bestaan niet in Nederland, dus wat verwacht je ervan.

Na het gesprek was Radio West en Lokatel (lokale radio en TV) aanwezig.

Zij hadden al wat interviews gedaan en wilden ook van het gesprek natuurlijk het een en ander horen.

Mooie kans dus weer om even te vertellen waarom je daar staat.

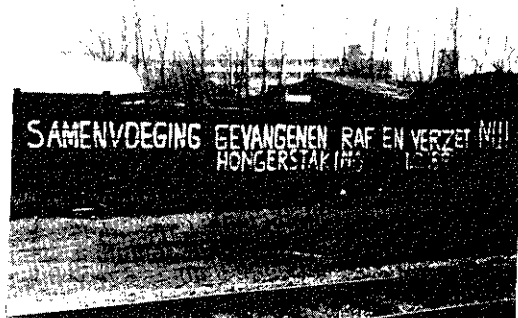
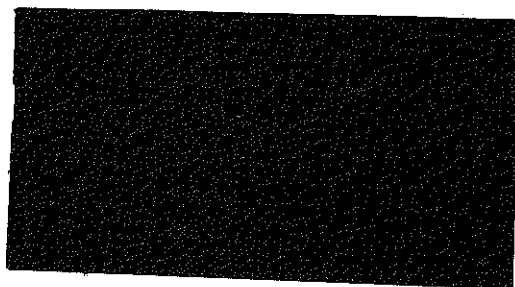
Op de vraag of we resultaat van het gesprek verwachten was maar één antwoord mogelijk: nee.

De actie was goed verlopen. De bezetting werd beëindigd na het gesprek. Ergens hadden we ons doel benaderd: Publiciteit.

De volgende dag werd in verschillende kranten melding gemaakt van de bezetting.

Soms stond er nog even in een paar woorden bij waarom de bezetting geweest was. ("sympatisanten RAF bezetten ANP uit solidariteit met hongerstaking"). Zouden ze het ooit begrijpen?

Onze acties gaan door totdat alle eisen ingewilligd zijn. Hun strijd, onze strijd!!

zestienhoven

Vandaag demonstreren wij tegen de geplande uitbreiding van Zestienhoven. Deze uitbreiding is een onderdeel van het Integraal Plan Noordrand (IPNR). Het voorziet o.a. in de aanleg van een start en landingsbaan van 2500 meter, later eventueel uit te breiden tot 300 meter. Verder in de aanleg van een verbinding tussen rijksweg 13 en 16 en de bouw van een woonwijk. Dit IPNR staat niet op zichzelf, maar is een onderdeel van de cityvorming zoals die op het ogenblik toeslaat in Rotterdam (Kop van Zuid enz.) Het is de bedoeling dat de Kop van Zuid (dat "het Manhattan van Rotterdam" moet worden) wordt verbonden met de Noordrand, zodat er starke een strook dwars door Rotterdam loopt waar allerlei ambitieuze projecten gerealiseerd moeten gaan worden. Niet alleen in Rotterdam vindt cityvorming plaats, maar ook in andere steden. Den Haag met een nieuw stadhuis, Amsterdam met de Stopera, Groningen, Utrecht, Nijmegen, ja zelfs Amersfoort presenteerde laatst een ambitieus plan. Deze plannen tonen allemaal grote overeenkomsten:

-Lokken van het bedrijfsleven. Onder het mom van "het is goed voor de werkgelegenheid" worden kantoren gebouwd, een infrastructuur geschapen (zoals bv. een vliegvelduitbreiding) en voorzieningen gerealiseerd die het bedrijfsleven moeten lokken.

-Public-private partnership. Dit houdt in dat de lokale overheid en bedrijfsleven nauw samenwerken bij plannemakerij en financiering.

-Het verzet en protest vanuit de bevolking wordt niet serieus genomen. Zo is 70% van de Haagse bevolking tegen de bouw van een nieuw stadhuis. Maar de plannen gaan zeer waarschijnlijk gewoon door.

-In elke plaats probeert men te appelleren aan een gevoel van chauvinisme, men probeert de plannen als uniek en speciaal te verkopen aan de bevolking. Als we burgemeester Peper mogen geloven is Rotterdam "een stad om trots op te zijn". Eventuele protesten worden zo op een indirecte manier als anti-Rotterdams betiteld.

Het feit dat steden steeds meer jacht gaan maken op bedrijven en hen zoveel mogelijk stimuleren zich op hun grondgebied te vestigen heeft alles te maken met de gevolgen van de economische crises en het kabinetsbeleid. Gemeenten hebben steeds minder te besteden en gaan dus op zoek naar inkomsten.

Cityvorming is bepaald niet in het belang van de inwoners van een stad, vooral de mensen met de laagste inkomens dragen wel de lasten maar niet de lusten. Verhoging van het prijsniveau van de voorzieningen, aantasting van het milieu en veryuppisering van de binnenstad zijn de gevolgen van cityvorming. Vrouwen voelen zich 's avonds terecht onveilig tussen de verlaten betonblokken. Dure woningen zorgen ervoor dat mensen met lagere inkomens noodgedwongen in de sane-

ringswijken terechtkomen: ghettovoorming (bv. Bospolder-Tussendijke) De gemeente, die financiële belangen heeft bij de uitvoering van de plannen, zal de gevolgen zoveel mogelijk bagatelliseren en doet dus precies het tegenovergestelde van wat zij zou moeten doen, nl. het verdedigen van de belangen van de inwoners. Een sterk staaltje van ondemokratische en kapitalistische politiek. Natuurlijk kan een gemeenteraad niet compleet over de bevolking heen lopen.

Om de burgers zoveel mogelijk tevreden te stellen en toch zo weinig mogelijk te hoeven veranderen is er de inspraakprocedure. Dit houdt in dat men zijn/haar ontevredenheid mag uiten, waarna dit "meegenomen wordt in de besluitvorming". Het is duidelijk dat als de belangen van de bewoners echt zouden meetellen, er maar één konklusie mogelijk is: **GEEN UITBREIDING VAN ZESTIENHOVEN !!!!!**

Echter, aangezien de uitbreiding een wezenlijk onderdeel van de het IPNR is, en dit weer een onderdeel van de 'economische versterking en revitalisatie van Rotterdam' (ook in uw belang, weet u nog wel), dan kunnen we niet anders konkluderen dan dat het voor de bescherming van onze belangen er somber uitziet.

En dan nog iets "(...)Bovendien dient de financiers te worden gegarandeerd dat er geen beroep op hen zal worden gedaan voor extra kapitaal, en- voorzover mogelijk- dat zij niet aansprakelijk worden gesteld voor verliezen wanneer de luchthaven geen succes blijkt(..)" Uit het haalbaarheidsonderzoek naar de ontwikkeling van de luchthaven van Rotterdam door de British Airports Services.

Wat ze eigenlijk bedoelen is dat de investeerders zoveel mogelijk ontzien moeten worden bij eventueel verlies. En wie zou dat verlies dan moeten gaan betalen, denkt U ? Juist, de overheid. En wie wordt daar weer de dupe van ?

Er is alle aanleiding om de financiering van dit soort ambitieuze plannen met gezond wantrouwen te bekijken. Denk maar aan de Stopera. Of aan de uiterst wankelende financiële basis van het Haagse stadhuis.

Met het bovenstaande willen we duidelijk maken dat de uitbreiding van Zestienhoven niet op zich staat, maar een gevolg en onderdeel is van de economische herstructurering. Een herstructurering, niet alleen op Rotterdams of zelfs nationaal nivo, maar internationaal (Europa '92) Een herstructurering ook, die bedoeld is om de crisis in de kapitalistische economie weg te werken en de gevolgen ervan op de zwakste schouders af te wentelen. Wij denken dan ook dat het verzet tegen uitbreiding gedoemd is te mislukken wanneer wij onze strijd voor een leefbare woonomgeving tot dit deel-terrein beperken. Ook op de andere nivo's moet deze strijd gestreden worden. Konkreet gezien betekent dit samenwerking met andere groepen en organisaties die getroffen worden door de economische herstructurering.

**GEEN UITBREIDING ZESTIENHOVEN
ROTTERDAM LEEFSTAD EN GEEN
YUPPIESTAD
DE BELANGEN VAN DE MENSEN GAAN
BOVEN DIE VAN DE ONDERNEMERS
EN AMBITIEUZE POLITICI
GEEN EKONOMIESE HERSTRUKTU-
RERING
GEEN EUROPA ' 92**

Strijdbare groetjes, de autonomen
De strijd voor autonomie is de
strijd tegen schaalvergroting.
De strijd voor kleinschaligheid
en zelfbestemming is de strijd
tegen het kapitalisme

Kontaktadres: Kraakkafé Bospolder
Corverstraat 27a

VAK-mobiel rotterdam

4 April Kameradinnen en Kameraden en HET SNEEUWT!!!

STAAT VAN BELEG

Vreemde taferelen spelen zich af in Rotterdam de laatste dagen, het lijkt wel of er een noodtoestand of de staat van beleg is afgekondigd. Mensen

die op hun eentje door de stad lopen of fietsen worden door Mebusjes vol geuniformeerd arrestatieteam achtervolgd, als ze liepen liepen er constant 2 of 3 MEers achter ze aan. Verplaatsten ze zich op de fiets dan haalden de MEers hun fietsen uit het busje en gingen ze er op de fiets achteraan. Zelfs tot in het openbaar vervoer, ja in de kroeg kwamen MEers achter ze aan en vroegen aan de RET (gem. vervoer bedr.) bevoegdheid om als die mensen niet stempelden ze te mogen aanhouden of gingen bij mensen in de kroeg aan tafel zitten en begonnen ook bier te drinken en begonnen de desbetreffende mensen door flauwe kroegpraat uit te horen. Ze hebben mensen tot in Schiedam en Delft toe per auto (de "goeie ouwe c10's" waren weer uit de motteballen gehaald) gevolgd.

Raar hé! Het was nou niet bepaald een cursus Creatief en Subtiel Schaduwen, zelfs niet voor hele érge beginners. Dit hele circus van Repressie en Intimidatie was te voorschijn gehaald vanwege de axie 6daagse van het VAK-mobiel hier in Rotterdam. Iedereen die uit het VAK op het Quarantaine terrein bij het dorpje Heijplaat ging werd stelselmatig gevolgd, waarschijnlijk vonden ze het wel preventief werken als iedere axievoerder en iedereen die daar ook maar een beetje op lijkt door zijn/haar eigen MEarrestatieteam wordt gevolgd. Het voelt zo ongeveer alsof je boodschappen gaat doen op de markt en ze rijden constant met een tank achter je aan ofzo. Zo maken ze het de mensen van het VAK-mobiel wel lastig om hun axes te doen, maar het is wel een waanzinnige kick als je ze kwijt weet te raken en toch je axes uit kunt voeren, dan staan ze ook dubbel voor lul!! Ze moeten op de gemiddelde burger ook wel een volkomen idiote indruk hebben gemaakt met hun overkill aan begeleiding.

Afgelopen zaterdag vond ook de Vies, Voos en Verkeerd boottocht over Shell plaats en ook waar de boot vertrok zag het blauw van de kit, 3 C10's, 2 van die MEarrestatieteambusjes

en nog een grote MEbus, en die boottocht had nou niet direkt iets te maken met het VAK.

Ook de boot werd de hele tijd door een politieboot gevolgd, en toen we in de buurt van Shell-chemie kwamen reden daar ook de MEbussen al het terrein op. Toen de boot weer afmeerde op de plaats van vertrek, werden de auto's van mensen die hadden meegevaren ook weer gevolgd.

Allemaal voorbeelden van zeer groffe intimidatie, om de belangen van de wapen fabrikanten en de industrie in het algemeen te beschermen, om de reputatie van Rotterdam als ondernemersvriendelijke en veilige stad, héél stabiel

en zonder ook maar enige vorm van sociale onrust in stand te houden (en als de politie niet helpt dan zetten we gewoon de mariniers in!).

Die hufters zijn zelfs zo ver gegaan dat ze geschoten hebben op een jongen die een fles onder hun bussie schopte toen ie gevolgd werd.

Een andere jongen hebben ze opgepakt vanwege zijn onnederlandse uiterlijk en vastgehouden om dat ie geen paspoort bij zich had. Toen hij na herhaaldelijk bellen nog niet uit zijn cel werd gelaten om te plassen heeft hij dit maar in de hoek van z'n cel gedaan waarna ze hem in elkaar hebben geslagen.

De schurftige grafploert die hiervoor, voor deze hele aanpak verantwoordelijk is hoeft echt niet meer op snoepris naar zuid-afrika, zo te zien is hij daar meer dan eens geweest net als in Chili en El Salvador!

In de volgende VAKnieuwsbrief kun je ongetwijfeld nog veel meer lezen over hun belevenissen, hoe de situatie op en rond het VAK was en hoe hun axes zijn verlopen.

Het was wel leerzaam om zo keihard met je neus op Repres-

sie te worden gedrukt en creatief moet gaan worden om je achtervolgers kwijt te raken of ze juist te laten volgen zodat ze op dat moment geen mensen kunnen lastigvallen die iets willen gaan doen.

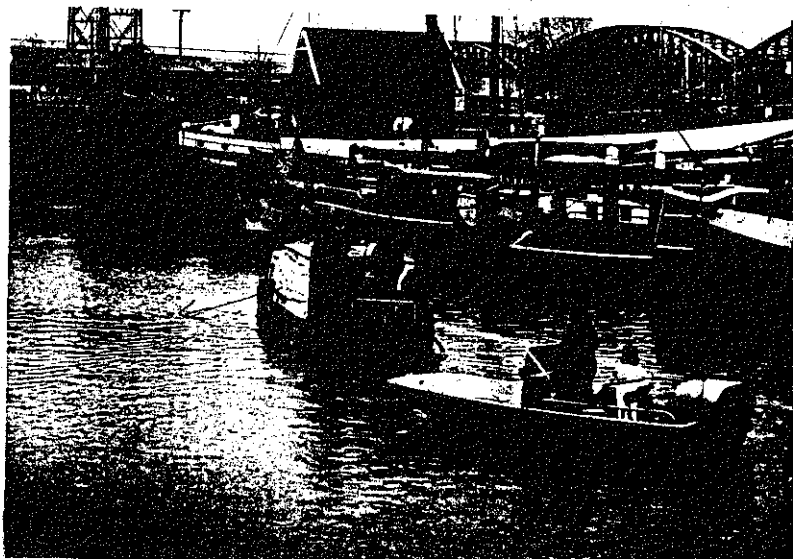
Uit BOSPOLDER BEERPUT.

Het mobiele vredesaktiekamp heeft de Rotterdamse kit inderdaad gek gemaakt. De tentjes staan bijna naast de RDM-fabriek (Rotterdams grootste wapenproducent) en iedereen die van het kamp afkomt wordt gevolgd.

Vorige week, na het geven van een mondelinge samenvatting van het boek 'keerzijde van de haven' werden we door een ME-kommando-bus gevolgd. Iedereen die in Rotterdam uit onze wagen stapte kreeg twee agenten achter zich aan. Na een onvermijdelijke confrontatie (agent 1: "Wat moeten we doen?", agent 2: "gewoon doorlopen, alsof er niets aan de hand is"), liet de kit weten dat ze gedurende het verblijf van het aktiekamp in Rotterdam deze gedragslijn (alles en iedereen volgen) zouden volhouden. Het VAK-mobiel kwam eind vorig jaar in het nieuws na massaarrestaties in Vierhouten (nadat bij bijna alle legerplaatsen in de omgeving voertuigen waren beklad en dergelijke).

Tijdens een aktie van het VAK-mobiel vanmiddag (31-3) bij Logica bv is een meisje gearresteerd die op de gevel probeerde te krijten 'to chip or not to chip'. Bij de aktie was ontzettend veel politie aanwezig die eigenlijk iedere aktie onmogelijk maakte. Alleen het ophangen van een spandoek en het krijten op de stoep en de straat voor het gebouw van Logica werd getolereerd

(bron: BBS de Zwarte Ster)

In de nacht van 6 op 7 april hebben wij ons in de concessie Rijswijk, nabij Delft, uitgeleefd op het symbool van de NAM (Nederlandse Aardolie Maatschappij), een ja- knikker!

We hebben deze met verf besmeurd, 'onbruikbaar' gemaakt en leuzen achtergelaten.

De NAM is als aktiedoel gekozen omdat aan de NAM de naam Shell onlosmakelijk verbonden is. De NAM bestaat voor 50 % uit Shell en voor 50 % uit Esso (Exxon).

Dat Shell niet alleen voor olie staat blijkt ook uit de sleutelpositie die Shell via de NAM heeft bij de winning van oa. aardgas. Ook bij de distributie hiervan heeft Shell een dikke vinger in de pap. Konkreet betekent dit dat Shell, alsmede Esso, gezorgd heeft voor een aantal exportkontrakten met buitenlandse ondernemingen, die voor een belangrijk deel in handen zijn van Esso en Shell. Onder zeer gunstige voorwaarden (uiterst lage gasprijzen) wel te verstaan.

Daarnaast zijn er binnen Nederland allerlei regelingen getroffen waardoor de grote industrieën (AKZO, Hoescht) blijvend profiteren van kunstmatig laaggehouden gasprijzen. Om nu toch de winst van de NAM (dus van Shell en Esso) veilig te stellen, worden alle kosten afgewenteld op de kleinverbruikers.

In de praktijk komt het er op neer dat er veel te hoge gasprijzen gerekend worden en dat hierdoor veel mensen hun gasrekening niet meer kunnen betalen, dus afgesloten worden.

Op deze manier heeft Shell, alsmede Esso, een greep op alle facetten van het dagelijks leven. Maar niet alleen de rol die Shell speelt in de aardolie/aardgas voorziening is voor ons van belang om aktie te ondernemen tegen Shell.

Shell, alsmede Esso, als multinational staat ook voor :

- Wereldwijde uitbuiting van arbeiders/arbeidsters in Zuid-Afrika, of wat er gebeurde met het personeel van Petrosander in Colombia na de overname door Shell in 1985 (al het personeel werd ontslagen en nieuw personeel werd op kontraktbasis aangenomen, met als gevolg lage lonen en slechte sociale voorzieningen), of wat er gebeurt is met Curacao nadat Shell haar Raffinaderij sloot/afstootte.
- grootschalige grondstoffenroof. Denk aan de winning van bauxiet op Aboriginal-land door Billiton (dochter van Shell).
- milieuvernietiging. Denk aan de recente ramp met de Exxon tanker bij Alaska, of denk aan de export van de verboden bestrijdingsmiddelen (bv. de zg. drins) naar derde wereld landen.

NAM is 50 % Shell = 100 % uitbuiting, 100 %
50 % Esso = milieuvernietiging, 100 %
apartheid

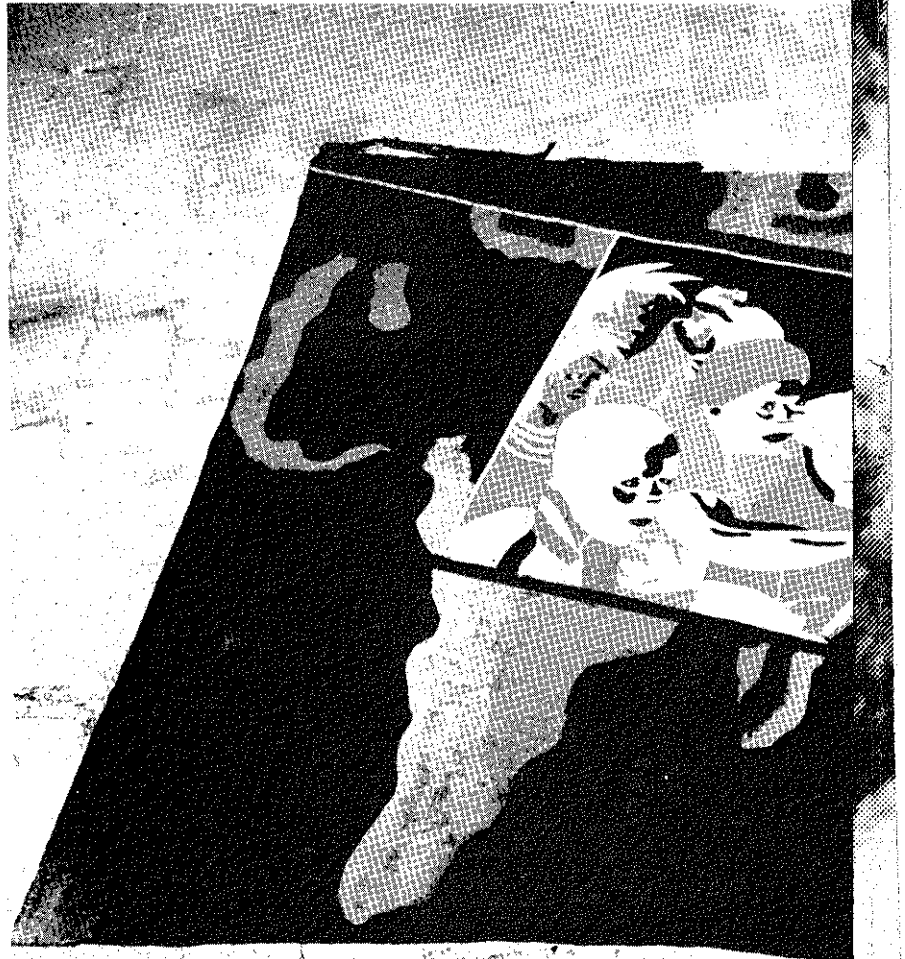

DEN HAAG - In de nacht van di. 28 maart op wo. 29 maart is er in het Haagse Zuiderpark aktie gevoerd tegen Shell. Hier de verklaring over het wat en waarom: "Afgelopen nacht, nog steeds in afwachting van het debat in de Haagse gemeenteraad over het ontmoedigingsbeleid tav bedrijven die kollaboreren met het Zuidafrikaanse apartheidsregime, hebben wij een sabotage-aktie uitgevoerd bij de gemeentelijke plantsoendienst in het Zuiderpark. We hebben de slangen van de daar aanwezige Shellpompen doorgesneden, de vulpistolen meegenomen en de ondergrondse brandstofreservoirs vervuild.

Over Shell in Zuid-Afrika is al veel geschreven; het aandeel in de brandstofleveringen aan leger en politie, het enorme aandeel in kolenwinning en -export, de betaling van een aanvulling op de wedde van de Shell-werknemers in het apartheidsleger... Allemaal voorbeelden van de innige verwevenheid van Shell met het apartheidsregime. Apartheid is op dit moment de beste manier om Shell's

s winsten veilig te stellen, de enige reden die telt voor Shell, waar dan ook ter wereld. De winst is altijd het motief, of het nou gaat om Shell's steun aan apartheid, haar gifbelten, aardgaswinsten en zuuruitstoot in Nederland de uitvoer van hier verboden bestrijdingsmiddelen naar de derde wereld, of haar toonaangevende positie in de wereldvoedselproductie. De gemeente Den Haag noemt zich nu al bijna 2½ jaar 'anti-apartheidsstad'. In al die tijd heeft de gemeente in het kader van het ontmoedigingsbeleid..

- één briefje geschreven aan alle gemeentelijke diensten waarin verzocht wordt geen Zuidafrikaanse produkten af te nemen, waarop slechts één reactie (van Gemeentewerken) binnenkwam.
- twee gesprekken gevoerd met Shell, die tot niets leidden.
- één gesprek gevoerd met Wilson, de president-direkteur van Shell South Africa (!).
- één brief aan de regering geschreven waarin wordt aangedrongen op boycot maatregelen.

de knel!

Dat dit schamele beleid niet serieus valt te nemen, is wel duidelijk. Helemaal als je het volgende er nog bij betreft:

- op de vraag of de gemeente "Shell smeert" met Z-A"-stickers op haar bussen, trams en andere gemeentelijke voertuigen aan wilde brengen, antwoordt B&W dat ze op het eerste gemeentelijke anti-apartheids kongres naar voren zal brengen, om dat vervolgens gewoonweg niet te doen!

- advertenties van Shell worden zonder meer opgenomen in het gemeentelijk informatieblad 'Den Haag'.

- Parkpop, gesubsidieerd door de gemeente, accepteert sponsoring door Shell; als het maar niet zichtbaar is op Parkpop zelf. (typist: Parkpop is inmiddels gekapt met Shell)

- gemeentediensten zoals HTM, politie, gemeentereiniging en plantsoendienst hebben stuk voor stuk grootverbruikerskontrakten met Shell.

- in mei '88 verlengt de HTM het kontrakt met Shell voor nog eens

5 jaar, Den Haag is dan dus al een 1/2 jaar 'anti-apartheidsstad'. Pas na een sabotage-actie tegen HTM-Shellpompen worden er vragen in de gemeenteraad gesteld over dit nieuwe kontrakt.

Laks, onwetend, gebrek aan interesse tonend, beslissingen vooruitschuivend en vol van op-deborst-klopperij, dat zijn de voornaamste kenmerken van het Haagse anti-apartheidsbeleid. In de praktijk komt het erop neer dat er helemaal geen sprake is van enig anti-apartheidsbeleid. Echt verbaasd hierover hoeven we niet te zijn. Immers, werkelijke anti-apartheidspolitiek houdt tegelijkertijd een algemene anti-kapitalistische politiek in. Apartheid is vooral een uiterst winstgevend systeem van uitbuiting, dat zeer winstgevend is voor voornamelijk westerse multinationals, de Koninklijke Shell voorop. Vanuit dit oogpunt zijn de ronkende gemeentelijke anti-apartheidsverklaringen slechts doekjes voor het bloeden. De gemeente hep boter op d'r hoofd, en dan is het slecht in de zon lopen!

Toch blijkt dat alleen al de mogelijkheid van een gericht 'ontmoedigingsbeleid' Shell weet te provoceren tot het dreigen met vertrek en verlies van werkgelegenheid in Den Haag. Het is veelbetekend dat Shell zich gedwongen ziet in het openbaar te reageren in plaats van de zaakjes binnenkamers te regelen, zoals ze dat altijd doet. Dit maakt duidelijk dat Shell onder toenemende druk staat. En dat is niet dankzij de zgn. anti-apartheidssteden. Die druk wordt uitgeoefend door het toenemend aantal konsumenten dat Shell boycot, de honderden sabotage-acties tegen pompen en de anti-apartheidsgroepen die Shell's rol in Zuid-Afrika aanklagen. Ook voor de gemeente geldt dat ze alleen onder druk van de bevolking iets van die mooie anti-apartheidsverklaringen in daden omzetten. Dat blijkt wel uit de gebeurtenissen rond het Shell-kontrakt van de HTM. Voor die druk zullen we met ons allen op alle mogelijke manieren moeten zorgen! Wij eisen: -onmiddellijke opzegging van alle kontrakten met Shell, -Shell de wereld af, om te beginnen uit Den Haag, -ALLE MACHT AAN HET VOLK.

Met deze actie ondersteunen wij ook de eisen van de honderden hongerstakers in de Zuidafrikaanse gevangenissen. Groeten, Shell in de knel!"

5 april 1989

We hebben het goed gedaan zei van Wachem met zijn uitgestreken smoelwerk tijdens de presentatie van de jaarcijfers. Een winst van 10,469 miljard gulden. Een groot deel van deze winst is afkomstig uit diktatoriale landen. Zuid-Afrika is daar een sprekend voorbeeld van.

Wij hebben het ook goed gedaan. Afgelopen nacht hebben wij, de actiegroep "Max Havelaar" bij een Shell benzinepomp de ondergrondse benzinetanks aangevuld met enige duizenden liters water. Een presentje van ons voor Shell. Inmiddels zullen al enige tientallen auto's pruttelend de berm opgezocht hebben in de omgeving van de Shell benzinepomp in Bodegraven. We hebben het goed gedaan en het werkt. Dat bleek op 20 maart jl. toen de actiegroep "Kwixsinaasappel en Cyaankalidruif" een zelfde actie uitvoerde bij de Shell benzinepompen in Bergen, Bussum en Zeist. Ver schillende auto's waren op hondertal meters van de pomp gestrand en werden weggesleept. Dit zal niet de laatste keer zijn. We gaan door totdat Shell zich heeft teruggestrokken uit Zuid-Afrika.

Shell Bodegraven tel. 01726-12390

DE ZWARTE 9

Zwarte vrouw zijn onder apartheid

ZWARTE VROUW ZIJN ONDER APARTHEID

Vrouwen van de ANC/SWAPO vrouwensteungroep, de werkgroep Zuidelijk Afrika, het Anarcha Feministies Overleg en de groep tegen apartheid uit Nijmegen, organiseren op 20 april, binnen de grote axie 'Shell uit Zuid Afrika', een avond over vrouwenstrijd in Z-A en Namibië. Plaats: van Ostade-teater, van Ostadestr. 233a, A'dam.

OVER DE INHOUD VAN DE AVOND

Door middel van steeds veranderende wetten en maatregelen houdt het apartheidregiem de uitbuiting van zwarte vrouwen als arbeidskracht en hun levensomstandigheden steeds in de greep.

Als zwarte vrouw moet je wel werken, anders is er geen of niet genoeg inkomen of krijg je geen vergunning om buiten de "thuis"-landen te wonen. Buiten het werken als dienstbode en in bepaalde sectoren van de industrie kun je bijna niet legaal aan werk komen. Daarom zitten veel vrouwen in de illegaliteit. Veel zwarte vrouwen wonen in de "thuislanden". Omdat daar weinig werk is trekken ze illegaal naar de townships en steden.

Afhankelijk van hun werkplek worden vrouwen geprest veel kinderen te krijgen (de landarbeidsters) ofwel zich juist te laten steriliseren of de prikpil te gebruiken (de dienstbodes en fabrieksarbeidsters).

Je wordt naar je beroep geregistreerd. Ben je nu bijvoorbeeld als landarbeidster geregistreerd, dan is dat het enige wat je je verdere leven mag doen. Het veranderen van de registratie naar een ander beroep is bijna onmogelijk. Noodgedwongen veranderen veel vrouwen daarom illegaal van baan, met alle gevolgen van dien.

Soms woon je in een township en moet je 3 uur reizen om in de "withe" stad te gaan werken. Altijd passeer je daarbij minstens een grens waarbij je gecontroleerd kunt worden.

Soms woon je in een "thuisland" en moet je 6 uur reizen om in de "witte" stad te gaan werken. Altijd passeer je daarbij minstens een grens waar je gecontroleerd kunt worden.

Soms woon je in een woonkazerne bij de fabriek waar je werkt, de zogenaamde "compounds", dan is het terrein van de compounds de grens waar je niet buiten mag komen, op een keer per jaar na.

Om illegaal wonende en werkende vrouwen op te sporen houdt de politie regelmatig razzia's. De vrouwen komen dan in de gevangenis en/of worden teruggestuurd naar hun "thuisland".

VOOR VERDERE INFORMATIE:
ANC/SWAPO vrouwensteungroep,
p/a Prins Hendrikstraat 5
Nijmegen
Tel: elke donderdag van 11.00
tot 15.00 uur via het COS;
080- 233018.

VERZET:

Vrouwen spelen ondanks de repressie vaak een vooraanstaande rol in het verzet. De volgende punten zullen daarbij aan de orde komen:

Hoe vrouwen zich organiseren in vakbonden, vrouwenorganisaties, het ANC, Het UDF enz, en wat hun eisen daarin zijn.

Hoe vrouwen een erg belangrijke rol spelen in de huurboycot en in de wijkkomitees

Hoe ze zich verzetten tegen de deportaties naar de "thuislanden".

Het verzet tegen de gedwongen verhuizingen wordt vooral door vrouwen gedragen.

door hun verzet komen veel vrouwen in de gevangenis. wat betekent dit voor hen?

PROGRAMMA (toegang gratis)

18.30 u Afrikaans eten ('s middags reserveren, van Ostadeteater, 738293)

20.00 u video over leef-werk-situatie in een 'thuisland', over een politieke gevangene

20.00 u video over leef-werk-situatie in een 'thuisland', van een fabrieksarbeidster, en van een ex-politieke gevangene

daarna spreekster over Namibië, een Zuid

daarna Namibische spreekster over perspectieven van onafhankelijk Namibië, Zuid-Afrikaanse spreekster van het ANC over leven van zwarte vrouwen in Z-A, daarna gesprek over ondersteuning hier van het verzet van zwarte vrouwen daar.

Een vrouw 'speelt' verder nog Afrikaanse volksverhalen, er is een foto-tentoonstelling en wat stands.

Shell uit Zuid-Afrika

DE SHELL BLOKKADE EN RADIKALE STRIJD

Binnenkort zal de 'spektakelblokkade' tegen het Shell-komplex in Amsterdam plaatsvinden.

In de wandelgangen van de radicale beweging is er veel kritiek, op hoe de blokkade georganiseerd wordt en wat de uitgangspunten ervan zijn. Maar het is jammer dat die kritiek nauwelijks openlijk bediscussieerd wordt. Individueel en in kleine groepen spreken mensen elkaar daar wel op aan. Met dit stuk willen we onze kritiek tot inzet van openlijke discussie maken.

"We wilden ook zoeken naar manieren van aktievoeren die de vastgelopen verhoudingen, binnen radikalere kringen zou openbreken of liever nog gewoon achter zich zou laten" (Deining 2, pag. 1)

Uit dit citaat wordt duidelijk dat het komitee SuZa zich binnen de radicale beweging plaatst en dat ze vinden dat binnen die beweging de verhoudingen vastgelopen zijn. Dat vinden veel mensen. Al lange tijd wordt er gediscussieerd over wat radikaliteit en een radicale beweging inhouden of zouden moeten inhouden. Juist op dit punt spitst onze kritiek op het komitee SuZa zich toe.

Het komitee wil de vastgelopen verhoudingen doorbreken door middel van een blokkade-aktie tegen Shell. Zij stellen zich daarbij het beperkte doel dat Shell uit Zuid-afrika verdwijnen moet en noemen de aktie een anti-apartheidsaktie. Hiermee proberen ze de aktie massaal te maken, met andere woorden verbreding van een aktiedoel uit de radicale beweging te bewerkstelligen. De radikaliteit van de aktie zien zij vooral in het feit dat komitees, vakbondsgroepen enz. uitgedaagd worden aan een aktie mee te doen die ze van zichzelf nooit verwacht hadden.

Maar voor ons is de strijd tegen Shell veel meer dan allen anti-apartheidsstrijd.

Strijden tegen Shell, één van de grootste multinationals ter wereld, betekent voor ons strijden tegen één van de grootste steunpilaren van een imperialistische, patriarchale en rassistiese structuur, die de levens van mensen over de hele wereld vernietigt. Dat gebeurt dag in dag uit, bewust en doelmatig. In Zuid-afrika, in Chili, in Nederland, overal. Het systeem beheerst velen, vrouwen meer dan mannen, zwarten meer dan witten. Uitbuiting is de basis waarop het systeem voort kan blijven

bestaan. Uitbuiting is ook de basis waarop Shell haar macht en winsten in stand houdt.

De strijd tegen dit systeem, dat wij radikaal afwijzen en willen breken, is het kader waarin wij onze strijd tegen Shell voeren. Dat is een strijd tegen Shell als multinational.

Deze strijd tegen Shell als multinational zou natuurlijk massaal gevoerd moeten worden. Maar we denken niet dat die massaliteit een doel op zichzelf moet zijn.

Wanneer verbreding en massaliteit betekenen dat wij onze radicale identiteit moeten afzwakken, om brede ondersteuning te krijgen, dan gaat er volgens ons iets mis. Verbreding zien wij niet als middel om een korte-termijn doel te bereiken, maar als een middel om meer mensen te radikaliseren. Juist in de strijd tegen een multinational als Shell is dit noodzakelijk en zijn er veel aanknopingspunten om duidelijk te maken dat het er niet om gaat de schoonheidsfoutjes van een multinational te bestrijden. Die 'schoonheidsfoutjes' maken deel uit van het geheel.

Een blokkade van het grootste Shell-laboratorium kan niet alleen gevoerd worden omdat Shell in Zuid-afrika zit. In datzelfde laboratorium gebeurt nog veel meer. Dat mag je niet losmaken van Shell's aanwezigheid in Zuid-afrika. Dat verband moet je juist benadrukken.

Wanneer je dat nu niet doet, zal je ook nooit duidelijk kunnen maken dat je strijd tegen Shell verder gaat op het moment dat Shell zich uit Zuid-afrika terugtrekt. Dan sta je met lege handen zoals de vredesbeweging met lege handen stond toen de kruisraketten niet geplaatst werden.

Radikaliteit betekent voor ons zo te strijden dat verbanden duidelijk worden, dat duidelijk wordt dat we een systeem willen veranderen, dat duidelijk wordt dat wij zelf anders willen leven.

Het komitee SuZa slaagt er niet in de vastgelopen verhoudingen binnen radicale kringen open te breken. We denken dat het komitee juist de radicale beweging achter zich laat.

Wij begrijpen bijvoorbeeld niet waar de angst van het komitee (bijvoorbeeld op de eerste aktiekonferentie in Paradiso) om met RARA of met René geïdentificeerd te worden. (Dat was des te vreemder toen op dezelfde konferentie een Zuidafrikaanse groep wél haar solidariteit met RARA uitsprak).

Wat ook onbegrijpelijk blijft is de manier waarop benadrukt wordt dat "wij de blokkade niet op een rel mogen laten uitlopen". Er is voor een geweldloze blokkade gekozen; als de politie gaat matten, dan doorbreken zij de geweldloosheid, niet wij, en de gevolgen zijn dan voor hún rekening.

Ook als we met andere groepen samenwerken, zoals op de blokkade, dan moeten wij duidelijk blijven maken wat onze inzet is.

We moeten onszelf en onze radikaliteit serieus nemen.

In het afgelopen weekend is er nog een aantal anti-Shell axes geweest. In Amersfoort werd een blokkade gehouden bij een autobedrijf dat Shell-benzine verkoopt; de axievoerdersters eisten dat de gemeente stopt met het tanken van Shell-benzine. Daartoe werd er een gesprek met een wethouder gehouden, waarin werd toegezegd dat het college dinsdag over deze eis zou spreken. Daarna werd de Shell-pomp geblokkeerd met fietsrekken. Enig geduw en getrek van kwaai pomphouder tegen axievoerdersters.

In A'dam werden bij 3 Shellpompen pickets gehouden; WEG MET SHELL, SHELL UIT ZUID-AFRIKA, WEG MET SHELL.

In Wageningen idem dito, en er werden duizenden (shell)schelpen verbrijzeld door dansende axievoerdersters.

In Nijmegen was er een anti-Shell-cirkel rond het Keizer Karel-verkeersplein, en pickets bij Shellpompen.

REAKTIE OP STUK VAN EEN VROUW IN ZWARTE 123

Weer een oproep van een vrouw die wil dat mannen hun sexismen ter discussie stellen; zij is niet de enige die daarom vraagt.

Ik ben een man en ik schaam me diep en ik vind dat veel mannen zich zouden moeten schamen na zo'n oproep. Sexisme bestaat dus nog steeds in extreme vormen ondanks het feit dat wij mannen zo "ons best" doen de man-vrouw verschillen weg te werken of er voor weg te lopen. Ook binnen de bewegingen/het verzet leeft sexisme op diverse manieren door en dat is logies als wij mannen ons er niet mee bezig houden; het be-

er iets anders uitzien qua lichaamsbouw, affijn ik denk dat er legio voorbeelden te bedenken zijn.

Ik denk dat het vooral voor mannen vaak opgaat dat ze het te druk met andere dingen hebben, vaak allemaal doe-dingen. En dan zijn de discussies voor discussiedagen/avonden en dan nog vaak op de praktijk gericht i.p.v. op onszelf. En als het woord sexisme valt dan komt het geheid van de kant van de vrouwen en het woord racisme wordt vaak gehoord uit de mond van een zwarte man of vrouw, tenzij het over apartheid gaat want dat is een vorm van racisme die we allemaal herkennen.

Ik denk dat we zelfs niet eens meer zien wat nou allemaal sexisme is, maar dat is nog geen reden om bijv. niet over man-vrouw verschillen na te denken. Ik denk dat het juist die verschillen zijn waar we zo bang voor zijn. Ik schrok ervan toen ik me realiseerde dat er inderdaad veel verschillen zijn die ik nog nooit gezien had, waarschijnlijk omdat ik er altijd overheen gewalst heb omdat ik keek zoals ik geleerd heb te kijken. En hoeveel mannen denken nu nog steeds braaf zoals het kapitalistische patriarchaat ons geleerd heeft, dat vrouwen strijdbarder moeten worden, dat ze haar mannelijke normen en waarden aan moet meten opdat we samen kunnen strijden en elkaar kunnen begrijpen! Bullshit!!! Ik denk eerder dat wij een stap terug moeten doen. Ik denk dat we ons moeten realiseren wat onze rol in het revolutionaire proces is (zie ook citaat 6 in het stuk van een vrouw) en ik vind dat we moeten leren daarover te praten, óók en juist vooral onder elkaar. Dan kunnen we praten over hoe we met onze vriendjes en vriendinnetjes omgaan, en hoe wij mannen met elkaar omgaan, hoe we met ons lichaam omgaan en met onze seksualiteit. Maar ook hoe we als witte mannen en vrouwen t.o.v. zwarte vrouwen en mannen staan (wat ze in het RAFKO-stuk zo mooi 'wit-denken' noemen, Zwarte 123) en het is misschien wel weer typerend dat ik als witte man als laatste de tegenstelling zwart-wit behandel.

We realiseren ons (en nu bedoel ik witte vrouwen en mannen) niet vaak genoeg dat we blank zijn, dat dat feit ons bepaalde voordelen geeft en dat we daardoor meer mogelijkheden hebben

(bijv. opleiding, werk etc.). En bijv. het vaak van bovenaf bekritisseren; wij en de rest van de wereld; imperialisme als een probleem voor zwarte mannen en vrouwen i.p.v. een probleem dat onze blanke westerse wereld veroorzaakt heeft en ons dus ook, omdat we het weten, een verantwoordelijkheid geeft; een verantwoordelijkheid waar we wat mee moeten doen, nu en hier. Voor een werkelijk revolutionair proces moeten we niet alleen de bestaande structuren afbreken maar ook een nieuwe manier van leven met elkaar proberen te vinden (te bevechten) en dat betekent onszelf veranderen en dat is iets wat nog wel es vergeten wordt.

roemde voorbeeld van de mannen die tijdens gemengde vergaderingen zich het belangrijkste schreeuwen en geen ruimte voor vrouwen laten tenzij zij gaan schreeuwen maar gelukkig zijn zij vaak verstandig genoeg (vind ik) om dat niet te doen. Hoe vaak gebeurt het niet dat naar vrouwen in een discussie pas geluisterd wordt als ze hun emoties (van direkte kwaadheid tot moedeloos verdriet) tonen, dan zijn we ineens allemaal stil (als ik 'we' zeg bedoel ik wij mannen want als ik over 'zij' zou praten zou het lijken alsof ik er zelf niet bij zou horen).

Waarom geven we vrouwen het gevoel dat ze vergaderingen ophouden, waarom komt er nog steeds direkt seksueel geweld voor??? M.a.w. waarom denken mannen nog steeds niet struktureel na over sexisme en ook racisme want ik ben van mening dat je deze begrippen niet los van elkaar kunt zien - want net zo goed als wij mannen waarde-oordelen geven over vrouwen en vrouwelijk gedrag geven wij witte vrouwen en mannen waarde-oordelen over zwarte mannen en vrouwen en de manier waarop leven of zich gedragen, of ons gedrag t.o.v. mensen die

Waarom staan we niet stil bij het mogelijke feit dat we op politiek gebied wel goed bezig zijn maar dat onze politiek nog steeds weinig met onze eigen positie in het systeem te maken lijkt te hebben. We luisteren wel naar ons hoofd maar wanneer luisteren we naar ons hart, wanneer hebben we het over het gevoel dat we bij onze politiek hebben? Of is onze politiek alleen bepaald door andere mannen, hebben we nog nooit iets geleerd van het feminisme??? Wij zijn het patriarchaat, wij zijn de potentiële onderdrukkers (zeker als we blank zijn), wij zijn de potentiële verkrachters en dat heeft niet alleen met biologiese verschillen te maken maar meer met een mentaliteitsverschil. De meeste mannen hebben ook alleen maar geleerd om voor zichzelf op te komen en te concurreren en hun emoties af te sluiten of te bewaren voor de vriend of vriendin waar ze een hechte persoonlijke band mee hebben. Of zoals Ed Mead al zei in Zwarte 120: "De meeste mannen zijn niet in staat hun angsten en onzekerheden zelfs aan hun allerdingbaarste broeders mee te delen, maar ze gieten deze gevoelens in de schoot van de eerste de beste vrouw die ze tegenkomen. Dit is een vorm van sexisme."

'er hangt een vleugje oorlog in de lucht'

Citaat uit ambtelijk stuk;
"Het zal duidelijk zijn dat binnen de thans voorgestelde planontwikkeling geen plaats meer is voor de huidige bewoners van het Wolters Noordhoff Complex"

PUNT UIT

Met bovenstaande woorden wordt weer eens duidelijk gemaakt dat ons, bewonersters en gebruikersters van het WNC, geen enkel bestaansrecht wordt vergund.

We zijn dan ook niet van plan verantwoordelijkheid voor onze daden af te leggen tegenover de gemeentelijke kleuterklas. We zullen zelf bepalen wat we doen en laten. OverHEERSing met de daarmee gepaard gaande leugens, kriminalisering en ontkenning van ons bestaan, zullen we bestrijden met de middelen die wij verantwoord en gepast vinden.

In de drie jaar dat het WNC gekraakt is, hebben we geprobeerd vorm en inhoud te geven aan onze ideeën betreffende autonomie en kollektivi-

teit. Ruim drie jaar hebben we getimmerd, geschilderd, geloodgieterd en dakgedekt etc. Ook zijn er allerlei activiteiten opgestart.

In het WNC werken groepen mensen aan kafees waar biologische producten te krijgen zijn, die ook betaalbaar zijn voor minimumlijers, er is een konsertzaal waar vnl. bands met een politieke inhoud spelen, in de brochure/tijdschriftenwinkel kun je allerlei aktueel-politieke- en achtergrond-informatie krijgen, en bij het kraakspreekuur wordt je geholpen als de gemeente geen passende woning voor je heeft.

Dit alles vanuit het idee een verantwoorde, minder verspillende, meer op samenleven gerichte gemeenschap op te bouwen. Wij bieden hiermee een alternatief van samen wonen en werken tegen de steeds meer op individualisering gerichte maatschappij.

Met deze ideeën/ideologie treden wij regelmatig naar buiten dmv verklaringen, etalages en

andere akties.

Het moge duidelijk zijn dat wij een politieke konfrontatie niet uit de weg gaan.

Dit alles is de gemeente een doorn in het oog. Wij zijn de luis in haar luxueuze bontmantel en zij dreigt de luis onherroepelijk te verdelgen. Het is tekenend voor deze gemeente dat zij met de eigenaresse PGGM onderhandelt over een nieuwe bestemming voor de WN-panden, terwijl deze de panden op de meest grove manier mishandeld heeft.

Wat ons betreft heeft eenieder die zijn bezit zodanig vernield, het eigendomsrecht erover verloren.

Maar voor de gemeente zijn zoals gewoonlijk MACHT, PRESTIGE, en KAPITAAL de sleutelwoorden. De sociaal-demokraten geven de kapitalistische heerser op deze manier een sociaal gezicht. Hypokrisie ten top!

Onze macht is beperkt, wij kunnen ze niet dwingen de waarheid te vertellen. Wij zullen ze echter wel dwingen steeds grovere leugens te verkopen.

BVD BENADERINGEN IN GRONINGEN

De afgelopen maand zijn tenminste drie mensen benaderd door de BVD, allemaal met de vraag om te infiltreren in het Wolters Noordhoff Complex (WNC). Volgens het tijdschema van de gemeente i.s.m. PGGM (eigenaar), Mabon (projectontwikkelaar), dochter H.B.G.) moeten de panden in november dit jaar ontruimd worden. Blijkbaar is de BVD zeer geïnteresseerd hoe wij die evt. ontruiming willen laten verlopen. Wat opvalt is dat de drie benaderden slechts heel zijdelings bij het WNC betrokken zijn.

Eén ervan was slechts één keer eerder in boekhandel "689" geweest, een ander kent iemand die hier een werkplaats heeft. Goed in de gaten worden dus zowizo al gehouden. Eén van de drie is verteld dat het WNC een blanco pagina voor hen is. Wat dat betreft; het zijn zij zo.

Alledrie de benaderden hebben de BVD-er de deur gewezen. Misschien zijn er intussen echter meer mensen benaderd waarvan we het nog niet weten. We willen hen oproepen om het te komen melden. Je wordt niet aan een kruisverhoor onderworpen. Dus wees niet bang. En wat de BVD betreft: ze doen maar wat ze niet laten kunnen.

WOLTERS IS !!

HAARLEM: SCHERVEN BRENGEN GELUK...

In de nacht van maandag op dinsdag 28 maart hebben wij, kommando "scherven brengen geluk", enkele ruiten in gegooid bij de arrondissementenrechtbank aan de Janssrt. tr Haarlem en "Kraken gaat door" op de rechtbank gespoten.

Direkte aanleiding tot dit protest zijn de komende ontruiming van de kraakpanden Prinsengracht 118 en Martelaarsgracht 8-10 in Amsterdam, en de rol van justitie bij deze en andere ontruiming.

Steeds weer stelt justitie de winstbelangen van spekulanten en huisjesmelkers boven het recht van alle mensen op een goede woonruimte. Dit door altijd weer de huiseigenaar in het gelijk te stellen als deze een proces aanspant tegen de krakersters van zijn huis(huizen).

Spekulanten, gemeenten en justitie doen alles om kraken onmogelijk te maken; anti-kraak APV's, artikel 140 nepkontrakten, knokploegen en noem maar op.

Ze moeten niet denken dat wij dit op ons laten zitten

KOMMANDO SCHERVEN BRENGEN GELUK

INTERNATIONALE VROUWENWEEK JULI 1989

In de eerste week van juli organiseren wij in de buurt van Amsterdam een autonoom vrouwenkamp waar honderden vrouwen uit Europa elkaar ontmoeten. In deze week kunnen vrouwen met dezelfde politieke doelen en ideeën elkaar leren kennen en ervaring en informatie uitwisselen.

Elke dag van deze week willen we een bepaald thema aan de orde laten komen. 's Ochtends willen we vrouwen het thema laten inleiden, en er 's middags in kleinere groepen over praten. Het is de bedoeling om van de discussie aan het eind van de dag verslagen te verzamelen en die af te drukken en te gebruiken voor een nabespreking aan het eind van de week.

We willen vooral met vrouwen praten die autonoom bezig zijn. Dat houdt voor ons in: vrouwen die buitenparlementair actief zijn en die ervan uit gaan dat we veranderingen die we willen zelf moeten maken. Vrouwen die tegelijkertijd strijden tegen sexismen, fascisme, racisme en imperialisme, daar de onderlinge verbanden tussen zien, en vrouwenstrijd niet ondergeschikt zien aan bijvoorbeeld klasstrijd of andersom.

We willen praten met vrouwen uit verschillende landen, met verschillende achtergronden en ideeën over hoe deze strijd vorm kan krijgen. Zwarte en witte vrouwen, potten en hetero vrouwen, vrouwen uit vrouwenstructuren en uit gemengde structuren.

WAAR WILLEN WE HET OVER HEBBEN?

Eén van de doelen van de week is het opzetten van een communicatienet. Dit willen we ook op de laatste dagen verder uitwerken. Hoe het net er uit kan zien en waarvoor we het gaan gebruiken. Een idee is koördinatie en op elkaar afstemmen van landelijke/ internationale akties.

Verder willen we praten over de inhoud van onze strijd. We denken dan aan de volgende thema's:

- Vrouwenstrijd voeren met alleen vrouwen of vanuit vrouwenstrijd op bepaalde punten ook samenwerking zoeken met mannen.

-Deelstrijd binnen vrouwenstrijd en hoe je je op bepaalde thema's kan richten, zonder de onderlinge samenhang tussen de verschillende thema's uit het oog te verliezen. We hebben een aantal thema's gekozen die we als belangrijker ervaren voor ons dagelijks leven en ons verzet. We zien de onderlinge samenhang, we willen de verhoudingen en het systeem wat er aan ten grondslag ligt beter begrijpen om vandaaruit te bedenken hoe we onze strijd kunnen voeren. Tegelijkertijd vinden we het belangrijk dat vrouwen zich op bepaalde thema's richten, ze als speerpunt gebruiken in de strijd tegen vrouwenonderdrukking en voor bevrijding. We streven naar radicale verandering.

De thema's zijn:

-Vrouwenhandel en sextourisme.
-bevolkingspolitiek en voortplantingstechnologieën.

-vrouwen in de bajes

-Vrouwen en anti-psiatrie.

-Pottenstrijd.

Verder willen we praten over vrouwenorganisaties en vrouwenverzet in de zgn. derde wereld, in relatie met ons verzet hier. Het thema 'verzet' loopt als een rode draad door de hele week. We willen steeds voor ogen houden welke doelen we nastreven, hoe we ons organiseren kunnen en welke aktiemiddelen we hiervoor gebruiken. Dit willen we in de laatste dagen concreter maken. We willen dan eerst de verschillende themadagen nabespreken aan de hand van de verslagenbundel. Kritiek op de week kan dan besproken worden. Ook kunnen dan alle individuele vrouwen en vrouwengroepen aan bod komen waar in de rest van de week geen plaats voor is geweest. Zij kunnen dan vertellen over hun strijd en de inhoud daarvan.

Al sinds de zomer vorig jaar zijn wij met een groep vrouwen uit Amsterdam het kamp aan het voorbereiden. Dat dit een

enorm karwei is zal niemand verbazen. Er zijn wel een paar heel wezenlijke zaken die geregeld moeten worden. Eén daarvan is uiteraard geld om alle vrouwen 'onderdak' te geven, vervoer en eten te verzorgen, bands te laten spelen, informatie te verspreiden, video's te huren en om nog honderden grotere en kleine zaken die we nodig hebben te kunnen betalen. Een manier om geld te verzamelen is om in verschillende steden benefieten te organiseren, waar we ook meer informatie kunnen geven over onze plannen.

We willen van te voren een brochure publiceren voor de vrouwen die gaan komen. Deze zal bestaan uit discussiestukken met betrekking tot elk thema en informatie zodat vrouwen zich van te voren al een beeld kunnen vormen, waar het over kan gaan. Hierin is ook ruimte voor discussiestukken over andere thema's.

Er moet nog veel gelezen, geschreven en besproken worden voor het inhoudelijke programma. De brochure moet worden samengesteld en sprekers moeten worden gezocht om de thema's in te leiden. Het internationale karakter van de week maakt het hele gebeuren bijzonder, maar ook lastiger dan een kamp met vrouwen die allemaal dezelfde taal spreken. We zijn dan ook hard op zoek naar vrouwen die kunnen en willen vertalen, tijdens de week en voor de brochure. Het gaat vooral om Duits, Engels, Spaans, Frans en Italiaans.

Tijdens de week zullen we ongetwijfeld worden bijgestaan door de bezoekers van het kamp. Toch lijkt het ons heel noodzakelijk dat er vrouwen van te voren zeggen dat ze zich ook willen inzetten om alles goed te laten verlopen. We denken dan aan vrouwen die voor

de bar, het eten, een winkeltje, schoonmaken, stencillen, opbouwen van tenten, wc's en douches, podia en vervoer van en naar de stad willen zorgen.

Als er vrouwen enthousiast zijn om ons te helpen bij de voorbereiding (discussies voorbereiden, benefieten organiseren, stukken schrijven, redigeren en de brochure maken, vertalen, geld

inzamelen) of tijdens de week of als je ideeën, tips, (opbouwende) kritiek hebt of meer informatie wilt, schrijf dan naar:

Vrouwenweek

Postbus 15527

1001 NA Amsterdam of

bel op maandagmiddag naar:

020-257085.

Als je geld wilt storten kan dat op giro:

5124444

tnv. S. Visser-Imhof

ovv. vrouwenweek

Singel 267

Amsterdam.

Verder is iedereen welkom

op 5 mei op de benefiet in

Vrankrijk, Spuistraat 216 in A'dam.

GEEN BEVRIJDING ZONDER VROUWENBEVRIJDING
VROUWENSTRIJD IS WERELDWIJD

Ingrid Strobl

OPROEP VOOR DE VROUWEN/POTTEN DEMO
22 APRIL '89/KEULEN/11.00 UUR

Gezamenlijke autonome vrouwen-en pottengroepen uit de BRD en West-Berlijn roepen vrouwen/potten op voor de demonstratie n.a.v. het proces tegen Ingrid Strobl.

We hebben de strot vol van de dagelijkse patriarchale terreur, die we altijd en overal bespeuren!

Openlijk geweld tegen vrouwen en meisjes is slechts één zichtbaar deel van de onderdrukingsmechanismen tegen ons.

Het heterosexisme, dat vrouwen dwangmatig slechts 'aan mannen verbonden' laat bestaan, definieert ons leven en verhindert dat we zelf-bepaalde levensvormen ontwikkelen.

Niet pas sinds 18-12-'87 loopt er een openlijk offensief tegen vrouwen-

vangenen ten uitvoer gelegd, die ook in de bajes hun verzet niet laten breken. Daarom ondersteunen wij de eisen van de gevangenen in hongerstaking, die o.a. voor hun samenplaatsing in zelfbepaalde groepen vechten. We eisen de onmiddellijke vrijlating van Ingrid Strobl, stopzetting van alle 129a-procedures en getuigengijzelingsprocedures, en de afschaffing van par. 129a.

Uit onze dagelijkse praktijk hierbuiten weten we, hoe noodzakelijk het voor ons is, met anderen samen te zijn, samen te leven, samen te praten, om niet aan de alledaagse waanzin ten onder te gaan. Zo ervaren wij zelf dat we kollektiviteit behoeven om onze eigen identiteit te ontwikkelen en te versterken.

In onze strijd voor de bevrijding van heterosexisme, racisme en imperialisme ontwikkelen we onze sterkte en kracht,

en pottenverzet. Door de kriminalisering van onze politieke inhoud en van individuele vrouwen, zoals bij Ulla Penselin en Ingrid Strobl, staatsterrorisme en pershetze, proberen ze de vrouwen/potten-strijd te vernietigen.

Laten we gemeenschappelijk de straat op gaan om alle vormen van patriarchaal geweld te benoemen en openlijk ons verzet daartegen te manifesteren. We willen verder strijden tegen genen-en reproductietechnologieën, sextoerisme, vrouwenhandel, vluchtelingenpolitiek van de staat, en be-ontvolkingspolitiek.

We willen ieder sexueel, lichamelijk en psychisch geweld tegen vrouwen en meisjes bestrijden.

We weren ons tegen alle vormen van staatsrepressie door wetgeving en smeristerreur. Bajes en psychiatrie moeten vrouwen/potten 'heropvoeden' d.w.z. haar dienstbaarheid weer herstellen en bevestigen. Niet alleen willen ze onze lichamen beheersen, maar ook onze gedachten.

Zo ook wordt isolatiefolter aan ge-

werken we aan onze kollektieve verbindingen, leven we onze liefde en ons leed!

We betrekken in onze strijd alle vrouwen, die wereldwijd tegen elke vorm van patriarchaal geweld vechten.

VERZAMELEN: RONCALLI-PLATZ
(BIJ DE DOM)

22-4-'89 KEULEN

Aansluitend op de demo vindt in OSSENDORF bij de bajes een vrouwen/potten-manifestatie plaats.

tegen: PATRIARCHALE GEWELDSVERHOUDINGEN EN HETEROSEXISME
GENEN-EN REPRODUCTIETECHNOLOGIE
SEXTOERISME EN VROUWENHANDEL
VLUCHTELINGENPOLITIEK VAN DE STAAT

voor: AFSCHAFFING PAR. 218 EN 129A
ONDERSTEUNING VAN DE EISEN VAN
DE HONGERSTAKENDE GEVANGENEN

oproep

ELITE SMEEDT PLANNEN

Op 21 april '89 wordt er een kongres gehouden onder het motto: GENENPASPOORT, BELANGRIJKER DAN DIPLOMA'S/ERVARING?

Het genenpaspoort wordt hier aangedien als een nieuw selectiekriterium voor het werven van arbeidskrachten. Via een eenvoudig bloedonderzoek kan binnen afzienbare tijd nauwkeurig worden vastgesteld welke van de meer dan tienduizend bestaande erfelijk bepaalde afwijkingen en ziektes iemand heeft of in de toekomst kan krijgen.

Die informatie zal worden opgeslagen in gecentraliseerde genetische databanken en genenpaspoorten. Door de genenpaspoort de scheiding tussen superieur en inferieur vlijmscherp getrokken. Je bent bepaald voor je leven, je bent sterk of zwak, je wordt door dit systeem goedgekeurd of afgekeurd, duidelijk is dat alles in kaart gebracht wordt. Het ligt geheel op de lijn van de legitimatieplicht die er voor buitenlandse mensen al lang is als racistisch controlemiddel, en ter voorbereiding van Europa 1992 voor iedereen zal worden ingevoerd.

Een aantal sprekersters zal trachten antwoord te geven op een stel waanzinnige vragen zoals:

-welke consequenties heeft het genenpaspoort als 'volmaakt selectiekriterium' voor de werving van nieuwe medewerkers in de jaren '90?

-Welke kennis is nodig om in de nabije toekomst een afgewogen standpunt te kunnen innemen bij de selectie van uw strategie bepalende managers?

-Zullen Nederlandse werkgeversorganisaties bij het opengaan van de Europese grenzen zelf kunnen beslissen welk management men zal aantrekken, of zal het genenpaspoort z'n stempel op de selectie gaan drukken?

Het kongres is georganiseerd door het IPW de Personeelstrategen, een landelijk opererend adviesbureau en actief voor het bedrijfsleven, (semi)-overheidsinstellingen en non-profitorganisaties. Verschillende politieke, maatschappelijke en ethische benaderingen van het in te voeren genenpaspoort zullen op het kongres naar voren komen, vanuit hoeken als de genetica, het verzekeringswezen, het bedrijfsleven, e.a.

De entree-prijs is slechts fl.625.-
De plaats is het RAI-kongrescentrum te A'dam, van 9-17.30 u.
KOM ERHEEN EN BESTORM DE RAI!!!
BOYKOT HET GENENPASPOORT!!!!!!
GEEN KONTROLE-EN BEHEERSMECHANISMEN==

Bij een verdachte beweging wordt onmiddellijk geschoten

"Tot aan het begin van de jaren zeventig was er in Nederland nooit iets gebeurd op het gebied van terrorisme. Daar kwam vrij plotseling verandering in: de Zuidmolukkers, de Palestijnen, de Rode Jeugd. Bomaanslagen en gijzelingen. Aanvankelijk was de overheid helemaal niet voorbereid op dergelijke situaties. In allerijl werden er scherpschutters getraind, materiaal aangeschaft en regelingen opgezet. Met elke nieuwe gebeurtenis werd terreurbestrijding opnieuw onderwerp van discussie. De opkomst van groepen als de Rote Armee Fraktion in de Bondsrepubliek was ook van invloed op de situatie in Nederland.

Eind jaren zeventig verandert het karakter van het politiek geweld. De grote gijzelings-acties lijken voorbij. Wel vinden er verschillende aanslagen op diplomaten plaats en er ontploffen bommen bij konsulaten, reisbureaus en overheidsgebouwen. Bij de overheid wordt de persoonsbeveiliging uitgebouwd en neemt het inlichtingenwerk toe, zowel bij de politie als bij de Binnenlandse Veiligheidsdienst. Midden jaren tachtig is de periode van RARA en vergelijkbare groeperingen. Uit protest tegen de contacten met het Zuidafrikaanse apartheidsregime worden van bedrijven als Makro en SHELL stelselmatig gebouwen in brand gestoken. De regering spreekt van terrorisme en geeft aan het opsporen van de daders de hoogste prioriteit."

INLEIDING

Bij uitgeverij Ravijn verscheen enkele weken geleden het boek: **"Terreur Bestrijding in Nederland"** van Peter-Klerks. Het boek is geschreven als doktoraal-skrif-
tie voor zijn studie politiekologie.

Er is in Nederland tot op heden niet zo veel verschenen aan literatuur over de ontwikkelingen van politie en inlichtingendiensten. Er zijn een paar journalisten die regelmatig publiceren over ontwikkelingen en affaires, bijv. Rudy van Meurs (in VN) en Boudewijn Chorus (in het onlangs ter ziele gegane KRI). Twee jaar geleden werd de buit van Stille

Nacht, Heilige Vrucht gepubliceerd: "Speuren bij de bespieders", waarmee wat meer duidelijkheid kwam in het functioneren van de PID. En verder is er natuurlijk het onvolprezen buro Janssen en Jansen.

Het nu verschenen boek geeft een beeld van de ontwikkeling, zowel politiek als materieel, van politie en inlichtingendiensten bij de bestrijding van radicale politieke groepen. Hij beschrijft, aan de hand van een hoop feiten, hoe vele veranderingen gewoon worden doorgevoerd en pas achteraf door het parlement, de Tweede Kamer,

Machinepistool MP 5.

worden goedgekeurd, waarbij vaak een beroep wordt gedaan op geheimhouding:

Aan de hand van de theorieën over de ontwikkeling van de rechtsstaat in de richting van een politiestaat van R. Sierksma (Polis en Politiek, Delft 1982) en Nicos Poulantzas (L'état, le pouvoir, le socialisme, Parijs 1978) wordt onderzoek gedaan naar de ontwikkeling van de nederlandse rechtsstaat. Hij komt tot o.a. de volgende opmerkingen:

"Er is geen sprake van een radikale breuk. Het gaat eerder om een geleidelijk proces waarin de

parlementaire vormen blijven functioneren, hun politieke betekenis echter wordt grondig gewijzigd".

"Er is sprake van een verschuiving van de status van het parlement. De volksvertegenwoordiging krijgt steeds minder invloed op de gang van zaken. Beslissingen en wetten worden voorbereid in ambtelijke werkgroepen, er komt een meer algemene wetgeving tot stand op basis van eenvoudige kaderwetten die pas later preciezer ingevuld worden door de betreffende bestuurlijke diensten".

"Door de steeds groter wordende afstand tussen de staat en (verschillende groepen) burgers wordt de legitimatie van het staatsoptreden problematiser. De staat is voor lang niet iedereen meer bij machte haar kant van het sociaal kontrakt te vervullen, de werkeloosheid bijvoorbeeld neemt niet zichtbaar af. Een manier om te voorkomen dat groepen binnen de maatschappij in opstand komen en te zorgen dat er een bepaalde eenheid bewaard blijft is de produktie van: een externe vijand van meer permanente, georganiseerde en potentieel geweldadige aard. Het is vanuit die gedachtengang dat de militarisering van de politie, de verbreiding van gewelddadig optreden door de staat en de politionalisering van het leger begrepen moet worden."

"In dit verband lijkt het me nuttig om nog iets meer te zeggen over de politiestaat. Het begrip is in sommige kringen populair om aan te geven hoe repressief een staat is. Vaak wordt een diktatuur met een op militaire leest geschoeid bewind, waar mensenrechten op grote schaal geschonden worden, zo genoemd. De essentie van de politiestaat is echter de suprematie van het politieapparaat".

"Een tendens in de richting van een politiestaat is niet simpelweg af te leiden uit harder optreden bij rellen. Het functioneren van de inlichtingendiensten is erg belangrijk. Hoe groot zijn ze, neemt hun omvang toe? In hoeverre krijgen ze de uitvoerende bevoegdheden en hoe zit het met de samenwerking met de reguliere politie? Hoe is de controle op politie- en veiligheidsdiensten geregeld, hoe is de invloed op het beleid vanuit de bevolking en de vertegenwoordigende organen? Is die invloed reëel en gebaseerd op deskundigheid? Heeft men toegang tot de nodige informatie en zijn er genoeg klachtenprocedures? Is er een effectieve controle van buitenaf of controleert het apparaat zichzelf? Ik wil proberen op deze vragen een antwoord te vinden".

Dit is in het kort samengevat de onderzoeksomschrijving, die in boek centraal staat.

In het boek wordt door middel van een aantal "deelanalyses" onderzocht hoe het overheidsbeleid rond "terreurbestrijding" tot stand komt.

In die deelanalyses worden o.a. de CRI, de inlichtingendiensten (BVD en PID), de ontwikkeling van arrestatieteams en hun bewapening, de internationale samenwerking (Interpol en Trevi) en de wetgeving (o.a. art.140) onderzocht en besproken.

Over de geweldsspecialisten bijv: "Het gevoerde beleid bij de totstandkoming van speciale geweldseenheden en de aanschaf van geweldsmiddelen vertoont een bepaald patroon. De arrestatieteams zijn zonder instemming of controle van parlement of gemeenteraad opgericht, hun bestaan werd pas jaren later door incidenten bekend. Daarna is steeds volgehouden dat het eigenlijk gewone politiemensen waren die AT-werk als neventaak hadden, terwijl het voor iedere rechtstreeks betrokkene vanaf het begin duidelijk was dat er iets niet klopte. Nu, tien jaar later, worden de full-time speciale teams via de voorstellen van de commissie-Heijder alsnog geformaliseerd. Automatiese wapens zijn, hoewel niemand dat eigenlijk wil, nog altijd standaard-uitrusting van de RP-teams."

Bij diverse korpsen zijn in het geheim scherpschuttersteams opgericht. Hun optreden ontrok zich in het verleden herhaaldelijk aan controle van zelfs ministers."

"Het machinepistool MP5 werd zonder overleg met de Kamer aangeschaft. Ook nu is nog niet bekend hoeveel van dergelijke wapens er zijn. Invoer bij de Mobiele Eenheden lijkt binnenkort op het programma te staan".

MP 5 met korte loop.

In de diverse hoofdstukken wordt veel informatie aangedragen en blijkt konstant weer dat het parlement van niets weet:

"Het terugdraaien van eenmaal ontstane regelingen en situaties komt haast nooit voor: de beslissingen worden met terugwerkende kracht goedgekeurd. De toetsende functie van vertegenwoordigende organen als het parlement komt hiermee op de tocht te staan".

Een nadeel van het boek is dat er hoofdzakelijk geput kon worden uit kranten en bladen en uit Kamerverslagen. Dat beperkt de

inhoud. Aan de andere kant is dat ook precies een van de problemen in Nederland. Archieven en bronnen zijn geheim: de zgn. "rechtsstaat" is met name op de terreinen van politie en inlichtingendiensten niet controleerbaar. Het onderzoek dat Peter heeft gedaan en de bergen feiten die hij in het boek toch weet te geven zijn vooral zijn verdienste.

Ondanks de vele verzamelde feiten is het boek vlot leesbaar en is dan ook aan te raden voor iedereen die wat meer zicht wil houden op het functioneren en de groei van de inlichtingendiensten en het repressieapparaat.

Scherpschuttersgeweer HK 33 SG/1 met telescoopvizier.

enkele konklusies

Je moet het boek dus maar gewoon kopen, maar ik wil ter nadere informatie wat citaten geven uit de konklusies die het boek geeft.

"Een aantal onderdelen van terreurbestrijding is besproken, waarbij telkens aandacht werd gegeven aan de totstandkoming van het beleid. Bij de bewaking van objecten en de beveiliging van personen werd duidelijk dat over de veranderingen in de uitvoering van deze politietaken feitelijk intern werd beslist, zonder dat daarvan veel aan de buitenwereld bekend werd. Het gaat hierbij om politiek gevoelige en deels zeer kostbare voorzieningen, die veel arbeidscapaciteit vragen en daarmee ook voor het functioneren van andere onderdelen van het politie-apparaat van belang zijn. Er is over beleidskeuzes in deze voor zover bekend geen overleg geweest met het parlement.

Het functioneren en de groei van de CRI zijn eveneens lange tijd geen onderwerp geweest van enig noemenswaardige parlementaire bemoeienis. Dat veranderde pas toen uit een rapport van de Rekenkamer bleek dat er uiterst inefficiënt met geld en middelen werd omgesprongen". "In het hoofdstuk over de CRI zijn meer bevreemdende zaken aan de orde gekomen, zoals de merkwaardige onderzoeksrapporten over de aanpak van gewelddadig politiek aktivisme, die erop wijzen dat bepaalde aanslagen onder de ogen van de BVD en politie plaats hebben gevonden".

"Over inlichtingen- en veiligheidsdiensten kunnen we kort zijn. Uit de uitvoerig beschreven gang van zaken blijkt duidelijk, dat van enige effectieve controle op deze diensten geen sprake is". "Mistanden komen hoogstens aan het licht door fouten van de inlichtingendienst. Inzicht in omvang, selectiekriteria en werkwijze van de diensten ontbreekt. Rechter-

lijke controle is verhinderd door een uitgebreide verschoningsplicht". "De arrestatieteams hebben relatief veel aandacht gekregen, nadat eind jaren zeventig hun bestaan werd ontdekt. Hier was het echter de regering die feitelijk onjuiste informatie verstrekke over de werkwijze van de teams".

"Ook de invloed van het buitenland op het Regeringsbeleid is belangrijk genoeg om nogmaals bij stil te staan. Dat de minister van Justitie zijn opvattingen over terrorisme tegenwoordig uit het buitenland importeert is tenslotte slechts een symptoom van een veel bredere ontwikkeling. In verband met de Europese eenwording wordt wel voorspeld, dat de wetgeving en de regeringsbeslissingen over enkele jaren niet meer

uit Den Haag, maar uit Brussel komen. De konsekwenties van de Europese eenwording zijn giganties en nog lang niet te overzien. Nu al kan worden vastgesteld dat het op verschillende niveaus gevoerde internationale overleg sterke invloed heeft op het veranderen van wetgeving op het gebied van bijv. de "verboden vereniging", de "legitimatieplicht" en de strafbaarstelling van voorbereidingshandelingen". Voor deze wetswijzigingen en voor de toegenomen internationale samenwerking en grensoverschrijdende bevoegdheden van politiekorpsen zijn met name de Trevi-bijeenkomsten interessant. Tot dusver heeft nog geen enkel nationaal parlement hier een vinger achtergekregen".

Walther P-5.

In het afsluitende hoofdstuk doet Peter nog een suggestie over de wenselijkheid van onafhankelijke onderzoeks-kommissies naar de ontwikkelingen in onze "rechtsstaat".

"In de Bondsrepubliek zijn een aantal jaren geleden op verschillende plaatsen burgerinitiatieven ontstaan met de naam "Bürger beobachten die Polizei". Burgers, juristen en journalisten probeerden veranderingen bij de politie krities te volgen. Ook is het de bedoeling, door observerend aanwezig te zijn bij grootschalig politieoptreden, machtsmisbruik en nodeloos geweld te voorkomen. Een belangrijk verschil met de in Nederland bestaande klachtenbureaus voor politieoptreden is hierbij de provokatieve aanpak. Men wachtte niet tot mensen met klachten kwamen over politieoptreden, maar zocht zelf de situaties op die aanleiding tot mogelijke klachten konden geven.

In Berlijn werkt sinds 1978 de "Informationsdienst Bürgerrechte und Polizei". Deze groep wetenschappers publiceert driemaal per jaar een tijdschrift waarin gedetailleerde en kritiese aandacht wordt besteed aan ontwikkelingen op het gebied van politie, binnenlandse veiligheid en inlichtingendiensten, zowel binnen als buiten de Bondsrepubliek.

Wanneer het in Nederland mogelijk zou zijn een enigszins vergelijkbare organisatie op te zetten, zou het belangrijkste doel van dit boek bereikt zijn".

Een wens die ik mede onderschrijf. Ook al is deze rechtsstaat de onze niet, dit is geen reden om er niet uitgebreid en krities onderzoek naar te doen.

HONGERSTAKING

OVER DE EIS VOOR VRIJE MEDIESE VERZORGING

Sinds 1-2-'89 zijn de gevangenen uit RAF en Verzet in een onbeperkte hongerstaking gegaan. Bij deze hongerstaking hebben zich inmiddels meerdere sociaal-politieke gevangenen aangesloten. De eisen van de hongerstakers/sters mogen inmiddels bekend worden vermeld. Nog even in het kort:

- samenvoeging in een of twee grote groepen
- vrije mediese verzorging
- vrijlating van Claudia, Angelika, Bernd en Günter
- vrije communicatie en informatie

Over de eis van samenvoeging is al meerdere keren uitgebreid geschreven. Dit stuk gaat in op een andere eis: vrije mediese verzorging. Er wordt uitgelegd hoe de mediese verzorging tot wapen van de over-HEERsers gemaakt wordt. Tevens worden parallellen gelegd tussen binnen en buiten om duidelijk te maken dat hun strijd weldegelijk ook onze strijd is. Parallellen op medies gebied, die ook in Nederland duidelijk opgaan, zeker met de voorstellen van de commissie Dekker die ons als zwaard van Damocles boven het hoofd hangen.

Op 1-2-'89 zijn gevangenen uit guerilla en het verzet in een onbeperkte hongerstaking gegaan. Enkele sociaal politieke gevangenen hebben zich aangesloten bij de hongerstaking (We hebben gekozen voor de naam sociaal-politiek, omdat zij vaak vanwege maatschappelijk politieke redenen in de bajes vastzitten. En wij vinden het belangrijk dat d.m.v. ons taalgebruik steeds weer duidelijk te maken.)

Omdat de gevangenen in hun hongerstakingsverklaring al uitgebreid ingegaan op hun eis tot samenvoeging, willen we vanaf deze plaats meer ingaan op de eis voor vrije mediese verzorging, haar achtergronden en de betekenis ervan. Met dit schrijven spreken we de hoop uit, dat andere groepen zich intensief met de andere eisen willen bezighouden en hun bevindingen eveneens door zullen spelen aan de andere groepen en/of individuen.

Deze vorm van ondersteuning van de hongerstaking lijkt ons een goede mogelijkheid om meer mensen te informeren over de problemen en de achtergronden van de strijd binnen de bajes; en een bewustzijn van de strijd binnen en buiten de bajes kan een brede basis voor de ondersteuningscampagne scheppen.

BAJES MAAKT ZIEK!

De bajes betekent beperking en reglementering op elk gebied.

De omstandigheden in de bajes zijn volkomen levensvijandig en daardoor ziekmakend. We gaan er van uit, dat de gang van zaken in de bajes en haar uitwerkingen op de gevangenen bij iedereen in grote lijnen bekend zijn. Desondanks willen we een paar grondbeginselen van de bajes, met name in relatie tot de ziekmakende effecten noemen; als poging om de bajes tot iets tastbaars te maken, ook voor ons zelf.

In de bajes opgesloten zitten, betekent niet alleen zich niet "vrij" kunnen bewegen. Het betekent gescheiden zijn van vrienden, vriendinnen, kameraden, familie; voor velen betekent het zelfs het wegvallen van alle sociale contacten naar buiten toe. Door hun opsluiting worden de mensen brutaal uit hun dagelijks leven weggerukt. In tegendeel: ze worden aan een regiem onderworpen dat de dagindeling en het leven überhaupt tot de laatste komma voorschrijft. Daarbinnen is slechts heel beperkt ruimte voor eigen initiatief.

Wanneer en hoelaat er gegeten wordt, wanneer en met wie je gelucht wordt, vaak ook wanneer het licht aan en uit gaat (deze opsomming is pagina's lang voort te zetten), over al deze zaken kunnen de gevangenen niet zelf beslissen. Bajes betekent ook dat je je eigen omgeving verliest, je privésfeer. Men staat volledig onder controle, ieder teken van leven wordt geregistreerd, de constante dreiging van een cellenrazzia.

Dit alles leidt bij de gevangene tot een constante spanning, een voortdurende stress. Deze situatie wordt nog eens verslechterd door de miserabele "verzorging en onderdak". De cellen zijn plepklein (in de regel kleiner dan 10 m²), in de nieuwe bajes vaak bloedheet en in de oude vaak te koud (8°C komt voor). Het eten is zowieso slecht; rijk aan koolhydraten, eiwit-arm, nauwelijks vitamines. Daar komt nog bij het gebrek aan beweging alsook de gevolgen van het vaak stompzinnige en eentonige werk.

In deze situatie ziek te worden is een gezonde reactie van het menselijk lichaam. De klachten en ziekten waaronder de gevangenen te leiden hebben zijn talrijk. Van verkoudheid (de weerstand is haast doelmatig teruggedreven) tot hoofdpijn, van maagzweren en bajeskolder tot depressies. Een citaat van een gevangene:

"Een gevangene die 9 maanden vastzit, onder dezelfde omstandigheden als ik, binnen de gevangenis dus niet geïsoleerd. Hij klaagt over voortdurende zware hoofdpijn, migraine-achtig - een zware druk rondom de slapen. Hij kan zich niet concentreren. Het is voor hem onmogelijk geworden om een boek te lezen, al na 3 à 4 maanden lukt het 'm niet meer, hij heeft het lezen daarom helemaal opgegeven. Hij praat fluïsterend, verward. Vaak verstaat men hem niet. Hij zegt dat hij niet harder kan praten, hij is te opgewonden, zijn keel is dichtgesnoerd. Bij zijn proces was hij zo opgewonden dat hij geen woord kon uitbrengen. Het proces moest opgeschord worden. Zijn pols was bij het proces 130. Hij beefde en het zweet brak hem uit. Hij kon niet staan, niet praten, begreep niets van wat er gaande was. Hij zegt dat de gedachten hem in verwarring brengen, dat hij niets in zich op kan nemen. Hij brabbelt, associatief, met lange tussenpozen."

GEVOLGEN VAN DE ISOLATIEHECHTENIS IN DE "TRAKTEN" (isolatievleugels)

Isolatie is de ingrijpendste en brutaalste vorm van detentie, waarmee de Heersenden de gevangenen proberen te breken; het is duidelijk gericht op de vernietiging van de identiteit van de gevangenen. Isolatie wordt niet alleen meer toegepast op politieke gevangenen. Sinds een paar jaar wordt het ook ingezet bij sociaal-politieke gevangenen, die zich niet willen schikken naar de normen van de bajes.

Bij het feit dat gevangenen geïsoleerd zijn van buiten, komt ook nog eens de isolatie in het dagelijks leven binnen. Luchten in je eentje, douchen in je eentje (soms met weinig anderen), uitgesloten worden van gemeenschappelijke activiteiten, geen contact en omgang met andere gevangenen. Ook wordt de gevangenen de zintuigelijke waarneming ontnomen: luiken of horren ontnemen de zicht naar buiten, deuren en ramen worden speciaal afgedicht, de cellen ernaast worden leeggehouden om zo ieder geluid van buiten te weren. Vaak blijft 's nachts het licht aan. Regelmatig komt het voor dat gevangenen met opzet uit de slaap gehouden worden. Dit alles leidt onvermijdelijk tot hoofdpijn, slaapproblemen, concentratiemoelijkheden, spijsverteringsstoornissen, duidelijke organische ziekten, zoals bijvoorbeeld bij Claudia Wannendorfer, die als gevolg van de isolatie epileptische aanvallen heeft gekregen.

" Das Gefühl

es explodiert einem der Kopf (das Gefühl, die Schädeldecke müsste eigentlich zerreißen, abplatzen)-
Das Gefühl,
es würde einem das Rückenmark ins Gehirn gepresst,
Das Gefühl
das Gehirn schrumpelte einem allmählich zusammen, wie Backobst z.B.
Das Gefühl
man stünde ununterbrochen, unmerklich unter Strom, man würde ferngesteuert "

Ulrike Meinhof

De enige mogelijkheid voor de gevangenen om zich niet volledig aan de ziekmakende condities van de bajes te laten onderwerpen, is te zorgen dat ze zich bewust worden van de functie van de onderdrukking en de ontmoediging en zich daar dan tegen te verzetten. Zelfs wanneer de bajesleiding hierop reageert met verscherpte maatregelen en daarmee dus de ziekmakende factoren versterkt, blijft het de enige mogelijkheid om de bajes enigermate "gezond" te overleven.

OVER DE FUNKTIE VAN DE GENEESKUNDIGE DIENST IN DE BAJES

De geneeskundige dienst in de bajes werkt volgens dezelve principes als die buiten, die terecht ook stevig bekritiseerd worden.

Niet de gezondheid komt op de eerste plaats bij een behandeling, maar het belang van van de Heersenden. Men streeft ernaar dat de gevangenen zo snel mogelijk weer aan het werk kunnen op een zo goedkoop mogelijke manier, zelfs als dit ten koste gaat van de gezondheid van de gevangene. De geneeskundige dienst binnen de bajes heeft de volgende drie functies:

- ervoor zorgen dat de gevangenen niet "haftunfähig" (niet in staat om gevangenschap te ondergaan) worden.

- een veelomvattende controlerende functie

- het naar buiten toe legitimeren van de ziekmakende condities binnen de bajes.

De mediese verzorging binnen de bajes wordt gecontroleerd door justitie. De artsen worden door de bajeshuishouding betaald en niet zoals buiten door de ziekenfondsen. Het is volgens ons dus niet meer dan logies dat de bajesartsen in het belang van hun werkgever, justitie, handelen. Dit begint automatisch al bij het eerste onderzoek bij aankomst in de bajes, wat tot doel heeft de gevangenen "haftfähig" (in staat om gevangenschap te ondergaan) te verklaren. Deze hele gang van zaken getuigt van een bepaald cynisme; aan de ene kant de ziekmakende condities van de bajes, aan de andere kant de plicht van artsen om de gezondheid van de door hen te behandelen gevangenen te waarborgen. Nog krasser blijkt deze tegenstrijdigheid uit de deelname van artsen aan het samenstellen van maatregelen voor het behoud van 'orde en veiligheid'

In de bajes. Er zijn artsen die vaststellen dat gevangenen 'Arrestfähig' zijn, voordat ze ter disciplinerende voor vier weken in de isolatiebunker verdwijnen (soms wordt dit achteraf nog even vastgesteld). Bij 'bunker' moet men zich voorstellen; een hermetisch afgesloten cel, met alleen een matras of een betonnen 'bed', een wc en verder niets, absoluut niets. Stukje bij beetje wordt deze (duidelijke) isolatie veranderd in een geruisloze, maar nog ingrijpendere straf: de gevangene wordt tot psychiatrische patiënt verklaard. In dit proces hebben artsen een toonaangevende rol. Van verschillende bajesen is bekend dat zij opstandige gevangenen met 'betoninjekties' (injekteren van hoge doses psychopharmaka, neuroleptika) platspuiten. Maar ook die mensen die het psychisch niet meer uithouden, die neigen tot zelfmoord of de bajeskolder krijgen, worden per definitie met psychopharmaka 'behandeld'. En dan zijn er ook nog artsen die de pijnlijke en mensonterende visitaties uitvoeren brengen bij gevangenen die ervan verdacht worden iets in de darmen verstoppt te hebben of ter ontmoediging. De deelname van artsen aan de toepassing van dwangvoeding en 'Komalösung' (een gevangene op het randje van leven en dood laten) is binnen deze context niet meer dan logies. Het gaat erom het verzet van de hongerstakingende gevangenen te breken. Ook al zijn de toegepaste methoden levensgevaarlijk.

Er zijn ook nog andere niveaus binnen de bajes waar artsen een controlerende en bestraffende functie hebben. Niveaus die met gezondheidszorg niets te maken hebben. Onder hun taak valt bijvoorbeeld ook het nemen van beslissingen over de 'verbetering' van de hechtenisvoorwaarden voor geïsoleerde gevangenen. Het hangt van de arts af of iemand melk krijgt, extra fruit, een leeslamp, zelfs of iemand een langere tijd mag luchten, alle dingen die voor een gevangene van levensbelang zijn. Het weigeren van zulke 'gunsten' heeft een duidelijke bedoeling..

De medische behandeling beperkt zich vaak tot het onderdrukken van symptomen met behulp van medicijnen. Graadmeter bij deze behandelingen is het behoud van de 'Haftfähigkeit'. Over het ziek zijn in de bajes later meer. Hoe miserabel de medische verzorging in de bajes ook is, door de aanwezigheid van artsen wordt naar buiten de schijn opgehouden, dat de gevangenen een korrekte behandeling ondergaan. Uiteindelijk leidt dit ertoe dat de ziekmakende omstandigheden binnen de bajes gelegitimeerd worden. Natuurlijk komt het ook voor dat geëngageerde artsen in de bajes gaan werken, vanuit het idee, de situatie van de gevangenen te verbeteren. Ge-

zien het hele systeem, leidt dit voornemen vaak tot niets. Of ze passen zich al snel aan, of ze zien hoe hopeloos de situatie is en geven op, of ze worden ontslagen.

MEDIESE VERZORGING BINNEN DE BAJES

In de bajes moet het in principe altijd iets slechter zijn dan buiten, opdat de bajes zijn werking niet verliest. Dit gaat ook op voor de medische verzorging. De grondslag van de medische verzorging ligt in de zogenaamde 'Fürsorgepflicht' door de staat tegenover de gevangenen (Paragraaf 56; "voor de lichamelijke en geestelijke gezondheid van gevangenen moet gezorgd worden"). Dit betekent dat de gevangenen geen ziektekosten verzekering hebben, omdat de staat altijd eigen artsen klaar heeft staan. Onlosmakelijk daarmee verbonden is het feit dat men dus nooit zelf een arts mag kiezen. In de bajes bestaan medische diensten die door verplegers/sters gerund worden. Al naar gelang de grootte van de bajes, zijn daar op bepaalde tijden en dagen 'huisartsen' aanwezig. Specialisten komen af en toe een uurtje. Het is moeilijk de precieze gang van zaken te beschrijven, omdat deze per bajes verschillen. Wat wel duidelijk is, is dat artsen in de bajes procentueel meer patiënten moeten behandelen dan hun 'kollegae' buiten.

Om naar een arts te mogen moet een schriftelijke aanvraag ingediend worden. Daarop wordt de gevangene eerst door een verpleger/ster bezocht, die dan beoordeeld of 'het 'ernstig' genoeg is om een arts lastig te vallen. De meeste verplegers/sters zijn voormalige bewaarders/sters die er een cursus bij gedaan hebben... Afhankelijk van het aanbod artsen waarover een bajes beschikt, kan een konsultop dezelfde dag plaatsvinden, maar het kan ook nog een paar dagen duren. Het gebeurt ook steeds weer dat er geen arts bereikbaar is. In deze gevallen zijn de gevangenen op de bewaarders/sters aangewezen. Hun taak schijnt er dan voornamelijk uit te bestaan de symptomen zo lang mogelijk te onderdrukken met behulp van bijvoorbeeld pijnstillers of om de ziekte gewoon te negeren, opdat er niet speciaal een arts gehaald hoeft te worden.. Er wordt gewerkt met een diagnose op afstand, dwz. de verpleger/ster belt op naar een arts buiten, beschrijft de symptomen en krijgt aanwijzingen. Het effect van deze manier van 'behandelen' is niet moeilijk voor te stellen. Van het onderzoek door de arts kun je gezien de al eerder genoemde functies niet veel verwachten.

De verpleger/ster is er steeds bij, deze heeft ook toegang tot de medische rapporten. verder worden de gevangenen, als ze al niet gelijk afgedaan worden als simulanten, aan een lopende-band behandeling onderworpen. Met als gevolg een oppervlakkige en verkeerde diagnose. Dat is zeker het geval bij buitenlandse gevangenen, die vaak niet eens met een arts kunnen spreken. Hiervoor worden geen toelken beschikbaar gesteld. Dat veel ziekten door de bajes veroorzaakt worden, krijgt geen aandacht. De keuze van behandelen wordt bepaald door de kosten. Hoe omvangrijker en daarmee duurder, de behandeling is, des te meer aanvragen en argumentaties moet de arts voor het justitieel apparaat schrijven, en die antwoord steeds weer met sterke neigingen om te bezuinigen.

In de bajes is geen apotheek. De arts heeft de keus uit een beperkt aanbod van medicijnen waardoor een mogelijkheid tot het geven van individuele behandeling beperkt wordt. Over de medicijnen in de bajes valt verder nog mee te delen; dat het steeds weer voorkomt dat geneesmiddelen zonder bijsluiting geleverd worden, zodat de gevangenen niets te weten kunnen komen over werking en bijwerkingen; dat gevangenen als proefpersonen voor het uittesten van medicijnen dienen (zo wordt er gezegd dat het gaat om vitamine injecties, maar in werkelijkheid gaat het om psychopharmaka); dat er medicijnen gegeven worden waarvan de vervaldatum (soms al meerdere jaren) verlopen is.

Bij al deze factoren komt nog een negatief effect. Wanneer een gevangene ziek is, wordt hij/zij vaak van de andere gevangenen gescheiden. Het wordt heel moeilijk als een gevangene zich door een arts niet korrekt behandeld voelt (doordat er zelden vertrouwensartsen aanwezig zijn en de beschikbare artsen niet bepaald uitblinkers zijn gebeurt dit al snel). Iedere aangevraagde externe behandeling (bijvoorbeeld van een specialist) moet uitgebreid toegelicht worden. De bajesarts moet zover gekregen worden dat hij/zij toestemt in zo'n behandeling en uiteindelijk moet de bajesleiding de toestemming bevestigen. Dit gebeurt natuurlijk zelden: om kosten te besparen en uit 'veiligheidsoverwegingen' worden externe behandelingen vaak zo lang mogelijk uitgesteld. Vaak tot dat de gevangenen zijn/haar straf heeft uitgezeten.

Gebeurt het toch, dan vaak onder mensonterende omstandigheden. Bij voorbeeld Beate bracht haar kind ter wereld onder voorwaarden die door justitie waren vastgesteld; ze had de hele tijd handboeien om, tijdens de geboorte was ze aan het bed vastgebonden, er waren de hele tijd bewaarder bij. Het kind is na de geboorte gelijk weggehaald.

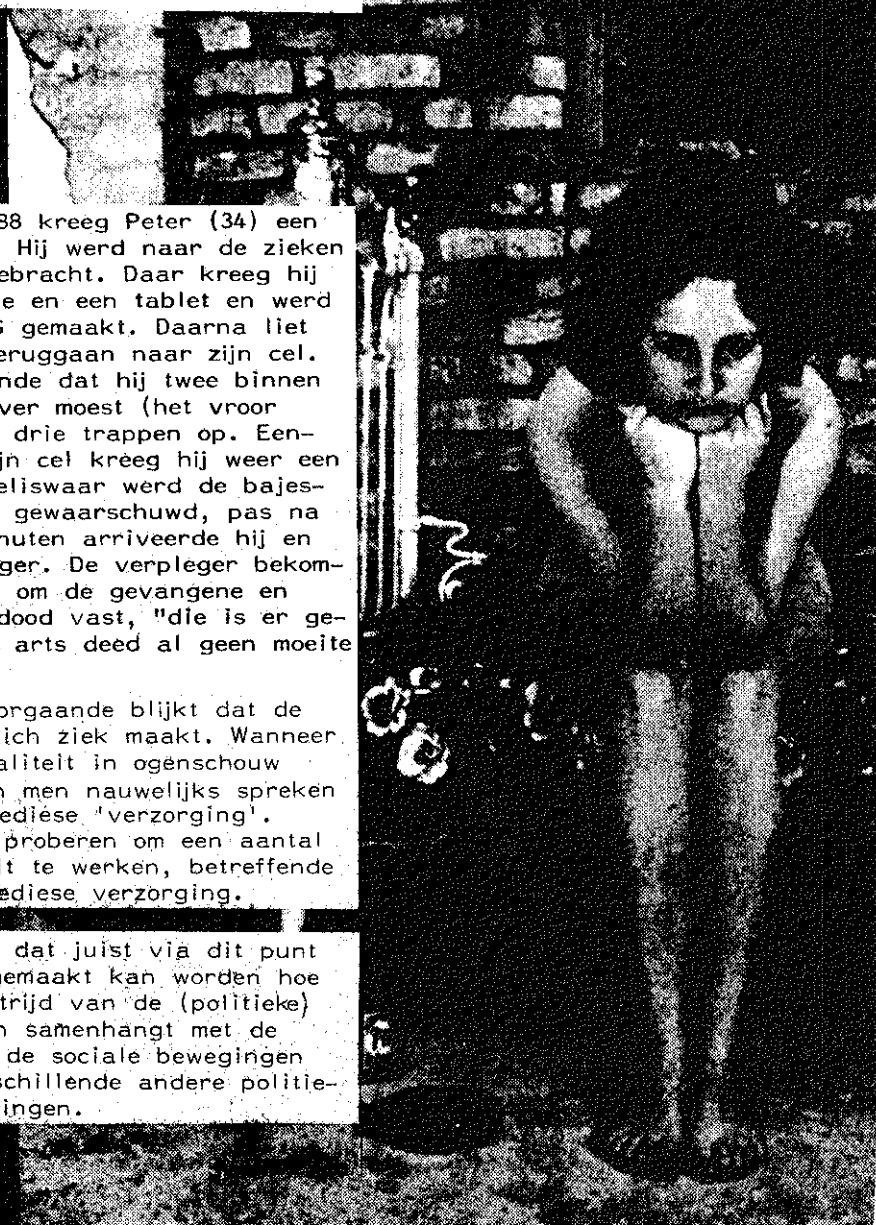
Daar de gevangenen de bajes maar zo kort mogelijk uit mogen, worden ze vaak gelijk na een operatie teruggebracht. Ook wanneer dit ernstige gevolgen heeft voor de gezondheid van de gevangene. Het is voor de gevangenen vrijwel onmogelijk een arts naar eigen keuze te krijgen. Er bestaat weliswaar de mogelijkheid om een raadgevende arts erbij te halen, maar daarvoor moeten weer veel papieren worden ingevuld. Bovendien moet zowel de bajesarts als de bajesleiding zijn goedkeuring hieraan verlenen. Dat zal niet zo snel gebeuren, omdat op deze manier duidelijk zou kunnen worden dat de medische verzorging (zoals die door justitie is opgezet) ontoereikend is. Daar komt het hele financiële probleem dan nog bij. Bajesartsen worden door justitie betaald. Een eventuele arts naar keuze moet door de gevangene zelf betaald worden. Dit ligt echter niet binnen hun bereik, want zij hebben zelden of nooit een ziektekostenverzekering. Dat is veel te duur. Bovendien verzekeren ziekenfondsen nooit gevangenen. Er zijn er maar weinig die familie of vrienden hebben die het voor hun kunnen betalen. Het volgende voorbeeld zal misschien wat spektakulair zijn. Toch is het geen uitzondering. Men kan ervan uit gaan dat de onwetendheid en onbekwaamheid van artsen en verplegers/sters dagelijks te merken is. Vaak ontstaat hierdoor een blijvende schade aan de gezondheid.

Zoals al is aangegeven; een enigszins redelijke medische verzorging is al gedoemd te mislukken wanneer er geen ziektekostenverzekering voor de gevangenen bestaat. Juist zo'n verzekering is binnen onze maatschappij al een voorwaarde om doktershulp en andere ziektekosten te kunnen betalen. De reorganisatie van de gezondheidszorg heeft het geldprobleem van de medische verzorging alleen maar nijpender gemaakt. Tot nu toe was het al zo dat talrijke behandelingsmethoden en medische hulpmiddelen (zoals bijvoorbeeld goede rolstoelen) alleen weggelegd voor diegenen die de behoorlijk hoge extra kosten zelf kunnen betalen. Ondertussen zijn er weer een aantal behandelingen die door het ziekenfonds werden vergoed, geschrapt. Massage, technische hulpmiddelen worden niet of nog slechts gedeeltelijk vergoed. Deze maatregel treft zowiezo in eerste instantie diegenen die door ziekte of invaliditeit tot de armsten van de bevolking behoren en juist door hun handicap op goede medische verzorging zijn aangewezen. Als gevolg van de reorganisatie kun je straks aan iemand (kapote) bril of rotte tanden aflezen hoe hoog zijn/haar inkomen is. Nu is het nog vanzelfsprekend dat je bij ziekte of ongeval de hulp van een arts inroept, straks is het een luxe-goed! In de bajes is deze vanzelfsprekendheid al een utopie geworden. De gevangenen

"Op 15-2-'88 kreeg Peter (34) een hartinfarct. Hij werd naar de ziekenafdeling gebracht. Daar kreeg hij een injectie en een tablet en werd er een ECG gemaakt. Daarna liet men hem teruggaan naar zijn cel. Dat betekende dat hij twee binnen plaatsen over moest (het vvoor buiten) en drie trappen op. Eenmaal in zijn cel kreeg hij weer een aanval. Weliswaar werd de bajesarts gelijk gewaarschuwd, pas na twintig minuten arriveerde hij en een verpleger. De verpleger bekommerde zich om de gevangene en stelde de dood vast, "die is er geweest". De arts deed al geen moeite meer".

Uit het voorgaande blijkt dat de bajes op zich ziek maakt. Wanneer men de realiteit in ogenschouw neemt, kan men nauwelijks spreken van een medische 'verzorging'. Wij willen proberen om een aantal criteria uit te werken, betreffende de vrije medische verzorging.

Wij denken dat juist via dit punt duidelijk gemaakt kan worden hoe nauw de strijd van de (politieke) gevangenen samenhangt met de strijd van de sociale bewegingen en de verschillende andere politieke groeperingen.

zijn overgeleverd aan de willekeur van bajesartsen. Zonder een verzekering en met een uurloon van circa 1dm blijft iedere poging om elders een betere mediese behandeling te krijgen zowiezo onbetaalbaar. De eis voor vrije mediese verzorging (en dus ook betaalbare) gaat in feite ook voor buiten op, ook al is de situatie in de bajes. Dit zou een basis kunnen zijn voor een gemeenschappelijk verzet binnen en buiten. Verzet tegen de staatsstrategie van elitevorming, verzet tegen de uitstoting van bejaarden, zieken, armen, gehandicapten, gevangenen, van al die genen die voor de HEERsende profijtbeginzelen oninteressant zijn.

Een ander wezenlijk aspect van de eis voor vrije mediese verzorging is het recht op zelfbeschikking van eigen geest en lichaam. Ook hier zien we een parallel belang. Dat artsen in nauwe samenwerking met de pharmaceutiese industrie van mensen willoze objekten, zonder enig recht om zelf beslissingen te nemen, wil maken, is een ervaring die wij- buiten met de mannen en vrouwen in de bajes delen. Geen of verkeerde informatie over ziekten en behandelingsmethoden, autoritaire beslissingen van de 'goden in wit' over ons lichaam is eerder regel dan uitzondering. Logies gevolg dus dat werking en bijwerking van medicijnen vaak pas duidelijk worden wanneer man de bijsluiter leest (voor zover deze duidelijk zijn of al überhaupt bijgeleverd worden). Experimenten met medicijnen op nietsvermoedende patiënten gebeurt zowel buiten als binnen de bajes. Buiten de bajes hebben wij nog (ten dele) de mogelijkheid om ons eraan te onttrekken. Wij kunnen zelf kiezen welke arts we willen, tenminste voor zover de portemonnee dit toelaat. Ook omdat er organisaties bestaan die opkomen voor de belangen van patiënten, bestaat er voor ons nog een onderlinge ondersteuning, wat een aanzienlijk voordeel betekend.

Het bestaan van deze organisaties, het scheppen van alternatieven ipv de HEERsende geneeskunde, zijn pogingen om zich te kunnen onttrekken aan de rol van proefobject en om zo (tenminste voor een deel) over ons eigen lichaam te beschikken. In de bajes overigens is nauwelijks iets van alternatieven te bespeuren. Op zich is dat niet alleen te wijten aan de bestaande realiteit daar. Ook valt het te wijten aan de geringe aandacht die er bestaat voor de situatie in de bajes, met name bij het links liberale publiek.

Behalve de aids-hulpgroepen zijn er nauwelijks groepen bekend die zich intensief voor de belangen van gevangenen inzetten en zelfs daar bestaat de betrokkenheid maar bij weinigen.

Daar veel gevangenen helemaal geen contacten met buiten hebben, dus ook helemaal niet in staat zijn een arts naar eigen keuze te zoeken, is het onze taak om informatie over goede artsen (die ook daarover de discussie moeten aangaan) en/of andere geneeskundige methoden naar binnen over te brengen. Een aspect van vrije mediese verzorging binnen de bajes is dat je op z'n minst zelf kunt bepalen welke behandeling je wilt ondergaan. Daar hoort dus bij dat je andere geneeswijzen dan de gekte moet kunnen kiezen.

In principe moeten we ons de vraag stellen hoe we kunnen praten over een vrije mediese verzorging binnen de bajes, zonder dat we daarin de voorheen al beschreven ziekmakende condities van de bajes betrekken.

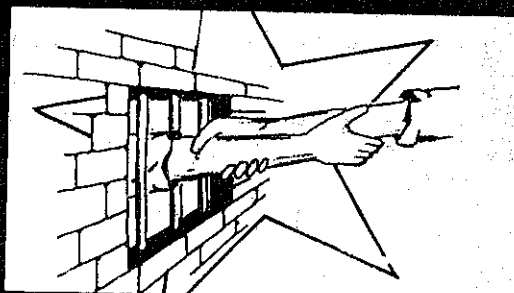
Met het oog op de huidige maatschappelijke situatie en de verregaande vernietiging van het milieu, is het buiten al nauwelijks mogelijk om gezond te blijven, laat staan in de bajes. Ook hier zien we parallellen tussen de situatie binnen en buiten, waarover amper gesproken wordt. Iedere ziekte heeft zijn oorzaak in de ongezonde levensvoorwaarden. Iedere zieke is het gevolg (ook al zijn deze uitgesproken verschillend) van mechanismen als isolatie, vervreemding en overHEERSing.

De bedoeling van dit schrijven is de eis voor vrije mediese verzorging te verduidelijken. Ook willen we hiermee aantonen dat mediese verzorging een uitdrukking van HEERSchappij kan zijn/is en op welke manier dit zich kan openbaren. Het recht op zelfbeschikking, het recht op lichamelijke en geestelijke integriteit hebben niet de prioriteit in de belangen van de HEERsenden. Daar staan 'orde en veiligheid' op de eerste plaats. Diegenen die niet direkt het belang van de uitbuitings ekonomie dienen hebben ook geen recht op (mediese) verzorging en behandeling, integendeel zelfs. In dit verband betekent de inwilliging van de eis van de hongerstakers/sters voor mediese verzorging zonder staatsbemoeienis en smerisbewaking een konkrete bescherming van de levens van de gevangenen. Daarbij mogen we natuurlijk niet vergeten dat de ziekmakende condities op zich, de bajes, afgeschaffd dienen te worden.

Wat we met dit stuk ook willen bereiken is dat meer mensen en groeperingen de samenhang tussen hun politieke strijd en die van de gevangenen gaan zien en begrijpen. Dat het verzet gebundeld moet worden op grond van het in oorsprong gelijke en gemeenschappelijke uitgangspunt: het verwerpen van HEERSchappij van mensen over mensen.

BUITEN EN BINNEN EEN STRIJD

VOOR EEN MAATSCHAPPIJ ZONDER OVERHEERSING, ZONDER BAJES !

HONGEROPSTAND VAN '84 : DE VOLKSSTRIJD RADICALISEERT

INTERNATIONALE SOLIDARITEIT MET DE
MAROKKAANSE HONGERSTAKERS!

HONGERSTAKINGEN IN MAROKKO

In januari '84 braken in Marokko de voedselrellen los als direkt antwoord op akute prijsstijgingen van zowel voedsel als onderwijskosten. De opstand werd door het leger neergeslagen, en vele arrestaties van jongeren, scholieren en studenten volgden.

In het voorjaar van 1984 sprak de rechtbank van Marrakech vonnissen van 1 tot 15 jaar uit tegen 31 mensen.

Als antwoord hierop gingen verschillende gevangenen in hongerstaking, met de eisen:

- recht op bezoek van familie e.a.
- recht op kranten en lektuur
- recht om te studeren.

Zij eisten tevens erkenning van de status van politiek gevangene.

LAOU HET GEVANGENISLEVEN IN MAROKKO ZOALS
TOT UITDRUKKING GEBRACHT DOOR EEN
EX-POLITIEK GEVANGENE.

Zomer '84 sterven enkele van hen, en in '85 begonnen andere gevangenen en nieuwe hongerstaking onder dezelfde eisen, van onbepaalde duur.

In augustus '85 geraken zij in coma, een 'vertrouwensprofessor', door de families te hulp geroepen, slaagde erin hen naar een ziekenhuis in Casablanca te laten overbrengen, maar hij mocht hen zelf niet bezoeken.

Nu, inmiddels 3½ jaar later, bevinden de meesten van hen zich daar nog altijd, onder dwangvoeding kunstmatig in leven gehouden; aan hun bed vastgeketend in de meeste gevallen.

Niemand heeft hen op kunnen zoeken, hun levens zijn natuurlijk verruïneerd en vernietigd.

Eén van hen is een jaar geleden, na beëindiging van zijn straftermijn, vrijgelaten, maar is er medisch en geestelijk zeer slecht aan toe, na jaren van isolatie.

Voor familie en vrienden van de hongerstakers die proberen zich te organiseren, valt het zwaar iets van de isolatie en toestand van de politieke gevangenen te weten te komen, laat staan te publiceren. Onlangs zijn er twee journalisten in Marokko geweest om de toestand te beschrijven. Maar: wie er praat met een buitenlandse journalist loopt kans op straf, en buitenlandse journalisten die zich bezig houden met politieke gevangenen worden geschaduwd. Zo werd hun paspoort tijdelijk in beslag genomen. Zij krijgen te horen dat er niets mis is in Marokko, en dat zij de waarheid verdraaien.

Zo worden de gevangenen dus doodgezwegen en weet niemand iets van hun situatie. In '86 verbood Hassan II pers, radio en tv iets over de hongerstaking in de publiciteit te brengen. In dec. '88 heeft het Europees Parlement een resolutie aangenomen, waarin de min. v. buitenl. zaken van de Eur. staten worden opgeroepen snel actie te ondernemen ten gunste van de hongerstakersgroep van Marrakech, en er bij de Marokkaanse staat op aan te dringen de eisen van de hongerstakers in te willigen, en om vrijlating van politieke gevangenen in Marokko.

Folter is er aan de orde van de dag, evenals veroordelingen van jaren om niets, je stem tegen het regime laten horen is strafbaar. Gevangenen worden soms gedwongen en geblinddoekt hun handtekening te zetten onder het procesverbaal tegen hen, waarin ze dan bv. beschuldigd worden van het uitdelen van kommunistische, tot het aanzetten tot een staatsgreep, lidmaatschap van een marxistische organisatie, etc.

Nu heb je van een Europees Parlement niets te verwachten, de resolutie wordt dan ook tot op heden niet uitgevoerd door Van den Broek c.s., ondanks de grove schendingen van de mensenrechten onder het regime van Hassan II.

Deze afschuwelijke wantoestanden (in Marokko) moeten direct beëindigd worden! Het is ernstig dat er zo weinig publiciteit is over de hongerstakers van Marrakech, dat zij nu, jaren later nog altijd doodgezwegen worden en de repressie in Marokko scherper wordt.

Marokko heeft steeds een economische politiek gevoerd, die enkel de buitenlandse kapitaalgroepen en de eigen, met de imperialistische belangen verbonden burgerij ten goede kwam.

Het kapitalisme is in crisis, en dit wordt in eerste instantie afgeschoven op de derde wereld; en de bezittende klasse in de derde wereld presenteert het volk de rekening. De hierna opgesomde economische neergang, wordt elders grondiger geanalyseerd.

1. Forse achteruitgang van de belangrijkste deviezenbronnen:

- de landbouwexport stort ineen, als gevolg van het protektionisme van de EEG;

- de fosfaatprijs tuimelt naar beneden;
- de belangrijkste deviezenbron, afkomstig van de migranten, wordt bedreigd;
- inkomsten van de toeristensektor staan op de helling.

2. De noodzakelijke importkosten:

- alleen al de olie-invoer slurpt 2/3 van de fosfaatinkomsten op;

- deels als gevolg van de droogte, is de graanimport drastisch gestegen;

- een stijgende kostprijs voor technologie en uitrustingsgoederen;

- de schuldenlast wordt ondraaglijk: de afbetaling van interesten slurpt 40% van de export op;

- door de Sahara-oorlog gaat 45% van de begroting naar defensie-uitgaven.

3. Dan zijn er nog enige supplementaire oorzaken:

- de droogte in het zuiden van het land;
- de bevolkingsexplosie: op 50 jaar tijd is ze verviervoudigd!

Anderzijds wordt de inkomenskloof steeds groter:

- terwijl de koopkracht van de massa's drastisch is aangetast, blijft de regering kadeaus uitdelen aan de rijken, zoals belastingvrijstellingen.

- de corruptie als inkomstenbron heeft vooral de staatsfunctionarissen (de staat is de belangrijkste werkgever) met de koninklijke familie op kop; geen wind-eieren gelegd;

- de grote kapitalen beschikken over een paradijselijke bewegingsvrijheid - geen fiscale controle, speculatie in de immobiliensektor (hoge huren), zwen- del in de import - export, kapitaalvlucht

- die leidt tot een parasitair kapitalisme dat Marokko in een economische ruïne herschaapt. Na de totale ineenstorting zullen de kapitalisten als eerste het zinkende schip verlaten;

- de verspilzucht van de oligarchie met Hassan II als toonbeeld is ronduit wraakroepend: in elke stad laat Hassan, in een zeer overdadige neo-koloniale stijl, een paleis bouwen. In zijn paleis te Fes zijn alle kranen in massief goud.

Het is in dit Marokko dat het volk in '84 de straat op kwam in strijd tegen de repressie, waaronder nu de hongerstakers nog altijd sterk lijden.

De afgelopen weken is er in verschillende bajessen een aantal kortdurende stakingen en opstanden geweest. Protesten m.n. tegen reorganisatieplannen in het bajeswezen, en tegen het asielbeleid.

Binnenkort zijn er 6 nieuwe, ongewoon grote gevangenissen afgebouwd in Leeuwarden, Sittard, Hoorn, R'dam, Hoogeveen en Arnhem.

Doelmatigheid en beheersbaarheid zijn de trefwoorden.

De gedetineerde staat niet voorop maar het management. Het accent is verschoven van de persoon naar het systeem...

In enkele bajessen komen uitermate goed uitgekende isolatie-afdelingen waarbij duidelijke voorbeelden uit het buitenland zijn nagebootst, zoals Plötzensee en Stammheim.

Repressie en opstandsbestrijding aan de orde van de dag.....

'Maar hier gaat het om management. Wij zijn niet meer op de hoogte van het persoonlijke leed van de gedetineerde. Met deze organisatie kan dat niet. Misschien is dat voor de gedetineerde een verarming. Maar tegenwoordig moet dat kunnen, vind ik.'

Ministerie daar ernstige twijfels over. De nieuwe gevangenissen zijn een uiting van de verkillung van het penitentiaire klimaat, schrijven zij. Controle gaat er voor alles en de gedetineerden raken er 'gedepersonificeerd'. Van de verworvenheden van het Nederlandse gevangeniswezen blijft zo niets over. De penitentiair

Gedetineerden in Esserheem staken

VEENHUIZEN, 4 april — In de Esserheemgevangenis in Veenhuizen is gisteren onder de 143 gedetineerden een staking uitgebroken. De langgestrafte gedetineerden protesteren hiermee tegen de voorgenomen verhuizing naar de gevangenis in Hoogeveen. Zij vrezen dat deze gevangenis minder mogelijkheden biedt voor recreatie en opleiding. De stakers zullen hun actie een week volhouden.

De staking moet kracht bijzetten aan een brief die de gedetineerden hebben verzonden aan de Tweede Kamer en de minister van justitie. In de brief nemen zij stelling tegen de reorganisatie van Esserheem van een gevangenis voor langgestraften in een voor kortgestraften.

De reorganisatie van Esserheem heeft ook consequenties voor het personeel. Naar schatting zestig bewaarders zullen na de verhuizing overbodig worden.

Ook verwacht Justitie meer verordeelden uit de 'betere kringen' uit het illegale afvalstoffen-circuit. Zij kunnen voor hun eijunks en moordenaars worden onderbracht.

Alleen een alomvattend systeem van elektronische controle kon de veiligheid van de bewaarder garanderen. Op het Ministerie van Justitie wordt dit gevoel van onveiligheid aangevoerd als één van de voornaamste redenen om voor de gevangenisbouw in de jaren tachtig andere keuzes te maken. Bovendien

Het hooggestemde doel is niet meer de resocialisatie van de gevangene na zijn vrijlating. 'Het was vroeger ook al zoeken naar de voldoen', zegt Van der Grinten.

Staking in strafinrichting uit protest tegen reorganisatie

Van onze redactie samenleving
VEENHUIZEN — Ongeveer 120 van de 142 gedetineerden in de strafinrichting Esserheem in Veenhuizen zijn gisteren voor een week in staking gegaan. Zij weigeren aan het werk te gaan in de metaal- en houtbewerkingsbedrijven om kracht bij te zetten aan een brief die de gedetineerden hebben verzonden aan de Tweede Kamer en de minister van justitie Korthals Altes.

In de brief verzoeken de gedetineerden met klem de voorgestelde reorganisatie, waarbij Esserheem verandert van een inrichting voor langgestraften in een inrichting voor kortgestraften, geen doorgang te laten

Dertig asielzoekers overgeplaatst naar Volkrel in gevangenis 8-4-89

Van onze verslaggever
AMSTERDAM — Dertig Noordafrikanen uit het Huis van Bewaring Oostereiland in Hoorn zijn vrijdag overgeplaatst naar isoleercellen in twee gevangenissen buiten Noord-Holland. De dertig waren donderdag betrokken bij ongeregeldeheden. Daarbij brak een brandje uit en werden vernielingen aangericht.

De bewaarders konden de rel niet alleen meester worden en riepen de hulp in van de Hoornse politie, die in twintig minuten een einde maakte aan de ongeregeldeheden. De oorzaak van de rel is nog niet duidelijk. Mogelijk heeft dat in Enschede een aantal Syriërs zal worden uitgewezen. Directeur W. Hage zegt dat het bij de „opstandelingen” niet zozeer ging om uitgeprocedeerde Nederland verblijvende Noordafrikanen. „Criminele elementen”, aldus Hage. !!!

De schade is omvangrijk. Vijf zalen zijn onbruikbaar geraakt. Daarmee is een kwart van de gevangenis voorlopig onbewoonbaar.

cellen. Tot 1994 zal er ongeveer één per jaar gebouwd moeten worden om de immer langer wordende vrijheidsstraffen te kunnen executeren. De noodzaak voor kleinere meer geïsoleerde afdelingen was Justitie trouwens al eerder gebleken. 'Op de Rote Armee Fraktion zou ons gevangeniswezen destijds geen antwoord hebben gehad.'

De efficiënte bewakingspost zal straks een panoramisch uitzicht bieden op de conflicten, die volgens de auteurs onvermijdelijk ontstaan. Was de kloppartij in de nieuwe gevangenis...

DE TRALIES ZIJN WEER TERUG

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
ZWIJNERIJ: OVER DE RUGGEN VAN KINDEREN !!
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Kinderen zijn in de mode. Steeds meer hulpverleners en smerissen storten zich op de nieuwe markt. Uiteindelijk zijn de belangen van volwassenen doorslaggevend voor de koers die gevaren wordt en niet de belangen van kinderen die überhaupt niet aan het woord komen. Hoewel er méér gebeurd is, op dit gebied, willen we er drie verhalen uitlichten: de afhandeling van de aanklacht wegens lijfstraffen op de Hilversumse Petrus Dathenuschool, de arrestatie van Finkensieper (ex-directeur "Zetten") en een commentaar op de uitvoerig in het nieuws gekomen Bolderker affaire. Kwesties als opvoeding, kinderseualiteit, seksueel misbruik van kinderen etc liggen behoorlijk gevoelig in deze westerse wereld die totaal op macht gebaseerd is. Het is erg moeilijk om hier iets zinnigs over te schrijven maar des te belangrijker. Omdat onze onderdrukking terug gaat naar de tijd dat wij klein waren en machteloos. Wat de seksualiteit/misbruik betreft wordt er nu veel over misbruik gepraat. Omdat de hele toestand een wrang spel van volwassenen betreft en de berichtgeving dusdanig vertroebeld is door de MORAAAL

is volgens ons op de achtergrond gekomen waar het wérkelijk om gaat, namelijk zelfbeschikkingsrecht voor iedereen over eigen lijf en leven. Het onthouden van het recht op een eigen seksualiteit is nèt zo erg als misbruik. Al deze zaken zorgen voor massaas gefrustreerde volwassenen, die later weer kinderen verkrachten

LIJFSTRAFFEN HILVERSUM

November '88 kwam in de kranten dat er een aanklacht liep tegen een leraar op de Petrus Dathenuschool te Hilversum.

Een kind was voor straf (wegens ruzie met een ander kind) afgeluigd met een honkbalknuppel. De ouders hadden de aanklacht ingediend. De school dekte de leraar omdat de lijfstraffen door de bijbel goedgepraat werden.

De politie had de zaak in onderzoek en wist te melden dat dit al eerder gebeurd was. Ook vermoedde zij dat het zeker niet bij deze twee gebeurtenissen gebleven zou zijn. Leuk, denk je dan, de smeris doet eens iets goeds oftewel iets wat logies is, dat dít niet kan!

1 Februari lees je dan in de krant dat het Openbaar Ministerie de zaak geseponerd heeft, dat de leraar "voorwaardelijk" ontslagen is (dus gewoon aanblijft) en dat hiertoe besloten is in overleg met de ouders, de schoolleiding en de inspectie voor de basisscholen.

VOLWASSENEN DUS !! Die maken onderonsjes en sturen het kind naar bed. **GODVERDOMME !**

ARRESTATIE FINKENSPIER

Verbazing was ook onze reactie. Niet om de verkrachtingen, zelfs niet om de omvang van de zaak... Verbazing, omdat de politie de zaak opeens serieus schijnt te nemen! Finkensieper was directeur/psychiater van "Zetten", een afvalbak voor kinderen, waar niemand meer iets mee denkt te kunnen. Met harde hand worden de jongeren (vooral meiden) geresocialiseerd, oftewel weer terug in het gareel geramd. Althans, dat is de bedoeling, velen worden er natuurlijk opstandig van, of lopen weg.

Finkensieper was daar zo'n beetje de kampbeul. Over zijn machtswellust en sexuele obsessies zijn dikke zwartboeken vol geschreven. Het was al jaren duidelijk dat er lijfstraffen werden uitgedeeld, isolatiefolter toegepast, meiden sexueel vernederd en aangerand werden etc. Jongeren die in opstand kwamen werden platgespoten, de Belangenvereniging Minderjarigen die de zaken aan het licht probeerde te brengen werd door de politie het terrein afgegooid. Enzo-voorts, enzovoorts.

Al met al gaat het hier om een systeem. Wat Finkensieper heeft geflikt had hij nooit kunnen doen zonder rugdekking van alle anderen. Al die mensen die het oogluikend hebben laten gebeuren, en dat gaat tot heel "hoog", want er heeft zich zelfs ministerstuig mee bemoeid.

Toch is dit altijd alleen maar gebeurt om de gemoederen te sussen en de "kinderbescherming" (nou ja!) weer uit de negatieve publiciteit te krijgen. NIKS is er veranderd op Zetten, en Finkensieper kon aanblijven.

Er is dus iets behoorlijk vreemds gebeurt en we zijn er nog niet uit waarom de smeris Finkensieper nou uiteindelijk heeft laten vallen want ze waren er altijd als de kippen bij om de orde op Zetten te "herstellen" als men het zelf niet meer in de hand had.

Deze vraag willen we nu hier niet beantwoorden, omdat het spekulaties zijn, en we er slechts naar kunnen raden. Wat we wel durven te stellen is dat het op zich wel een beetje verbeterd zal zijn op Zetten, maar dat het systeem nog steeds zo in elkaar zit dat er een of andere kampbeul kan opstaan en weer de goorste dingen kan flikken. Dit soort instellingen zijn in feite concentratiekampen voor "wegwerp" mensen. Nutteloze, onaangepaste jongeren die men liever kwijt dan rijk is.

Men vergassen zou "natuurlijk" niet kunnen in het oh zo democratische nederland, dus dan maar ergens afgelegen opbergen en onder de duim houden. Mensen als Finkensieper doen dit nare werk graag voor de maatschappij!

BOLDERKAR AFFAIRE

En dan nu het meest vage en moeilijke verhaal, waar iedereen zijn story over klaar heeft liggen (althans alle betrokkenen volwassenen....) Het is een brij van verhalen en belangen. Betrokken partijen zijn de kinderen, (waar het zogenaamd allemaal om draait), de MKD's Kleine Plantage en Bolderkar, de raad voor "kinderbescherming", de ouders, de politie, de advocaten, de rechters, de journalisten en wetenschappers.

Eind vorig jaar liet de Bolderkar een groep van 14 kinderen opeens uit huis plaatsen wegens "afwijkend" gedrag bij het spelen met sex-poppen welke kennelijk speciaal voor dit doel vervaardigd werden. Verder moest onderzocht worden of deze kinderen sexueel misbruikt zouden zijn en daarvoor moesten ze onder de invloed van de ouders- die "verdacht werden hiervan"- weggehaald worden. Ook wijzigde de Bolderkar de voorwaarden voor plaatsing zodanig dat ouders zich nèt

plaatsing automaties akkoord zouden verklaren met dit soort akties.

Harde maatregelen in de strijd tegen incest.... Een eng woord, incest... Enge maatregelen ook.. We herinneren ons nog de zaak rond rond de KEN kommune (ook in Rotterdam): ook hier werden de kinderen afgenomen, en tot op de dag van vandaag is nog onduidelijk wat er nu eigenlijk mis was met hun opvoeding. De "kinderbescherming" laadt de verdenking op zich dat zij uithuisplaatsingen gebruikt als repressie op ouders die niet voldoen aan bepaalde normen (b.v. Dr. Spock) of bijvoorbeeld politiek actief zijn.

Aan de andere kant is het zeker niet zo dat er geen ouders zouden zijn die aan machtsmisbruik doen. Integendeel: lijfstraffen en sexueel misbruik of psychologies uitgekende tirrannisering van kinderen lijkt zo'n beetje meer regel dan uitzondering, in diverse gradaties van walgelijkheid!

Zij reageren de onderdrukking en het sexismisme (wat zij van het kapitalistische systeem ervaren en/of aangeleerd krijgen) wwer af op "hun" kinderen. Het GEZIN is de plaats waar dit zich afspeelt. Een plaats waar de onderdrukking gereproduceerd wordt en verzet gebroken. De Hoeksteen van de samenleving !!

Hypokriet dus. De staat in de vorm van kindbescherming straft de kinderen omdat zij slachtoffer zijn geworden van hun ouders die gehandeld hebben in de geest en de ideologie van diezelfde staat. (CDA, maar dus net zo goed Veronica) Dit zijn trouwens ook de kinderen die uiteindelijk op plaatsen als Zetten terecht komen om daar nog eens een keertje verkracht of anderzins onderdrukt te worden. Hoe het dan wel moet is natuurlijk veel moeilijker re te zeggen.....

Een radikaal anti autoritair en anti sexisties/patriarchaal standpunt over dit soort gebeurtenissen vorm te geven doe je niet even in een artikel tussen pakweg het kraken in Groningen en een beschouwing over de intifada- "Natuurlijk" kunnen we in ieder geval proberen in ons eigen leven anti-sexisties, -autoritair te leren denken, voelen en handelen. Samenleven met kameraden, geliefden en kinderen zodat we niet onze shit op elkaar afreageren maar kollektiviteit ontwikkelen door krities denken, open discussie, respekt en fantasie. Mooie woorden. Het is allemaal nog zo verdomd ver weg !!!!

15-4:
Demo ter ondersteuning van de hongerstaking van de gevangenen uit de RAF en het verzet en de sociale gevangenen in de BRD, 12 uur Beursplein, Amsterdam.

Leiden: Spektakel tegen apartheid, 11 tot 17 uur.

Utrecht: Generale repetitie voor een ontruiming, tel. 030-317933.

Amsterdam: Benefiet Shell-blokkade, 20.30 uur, Vrankrijk, Spuistraat 216, kost een rijksdaalder.

Den Haag: Manifestatie tegen 40 jaar NAVO, Anilotta, Westeinde 15, 12 uur.

19-4:

Den Haag: 9 uur 's ochtends verzamelen op de Groenmarkt om een Shell-pomp te blokkeren.

19 tot en met 21 april:

Amsterdam: Spektakel-blokkade van het Shell-lab. Zie de Deining.

21-4:

Amsterdam: Bestorming van het Genenpaspoort-kongres, 9 uur 's ochtends, RAI-Kongrescentrum, Forumzaal, zie ook deze Zwarte.

22-4:

Amsterdam: Dixo in Vrankrijk t.b.v. de vrouwenweek in juli.

22-4:

Köln, BRD: Vrouwen en pottendemo n.a.v. het proces tegen Ingrid Strobl, tegen patriarchale geweldsverhoudingen en heterosexisme, genen- en reproductietechnologie, sextourisme en vrouwenhandel en de vluchtelingenpolitiek van de staat. Vóór afschaffing van par. 218 en 129a, ondersteuning van de eisen van de hongerstaking gevangenen. 11 uur, Roncalliplatz (bij de Dom).

29-4:

Bonn, BRD: Landelijke demo ter ondersteuning van de hongerstaking.

Er komt weer een eigen links/radikale agenda!
De agenda wordt gemaakt door een groepje mensen uit Utrecht:

DAGELIJKS DRUK 1990

We zijn al volop bezig met de voorbereidingen.
De agenda zal in OKTOBER of NOVEMBER te koop zijn.
Als er meerdere mensen met het idee rondlopen een agenda te maken, zouden die dan contact met ons op willen nemen?
OUDEGRACHT 200 3511 NR UTRECHT

KRAAKBIOS EISENSTEIN, Buitenvorm 213, Den Haag.
19-4: Film: Kassama. Over het New People's Army die een guerilla voert tegen het Filipijnse regime. Aanvang 21 uur, kost 3 piek.
26-4: Video: Clockwork Orange van Stanley Kubrick, 21 uur.

René, de zgn. RARA-gevangene, is 11-4 (precies een jaar na z'n arrestatie) j.l. vanwege poging tot brandstichting bij de (ex-)paspoortenfabriek ELBA in Schiedam veroordeeld tot 18 maanden waarvan 6 voorwaardelijk. Feitelijk komt het er op neer dat René op vrije voeten blijft. 18 min 6 min 9 maanden voorarrest min 3 (automaties nog een derde er van af) = 0. Hihi..